

**DŽEK
SLEJD**

V ŠEJN

**BROJ
15**

**CENA
10 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

arizona džek

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

arizona džek

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Broj 15

ŠEJN

Direktor i v. d. glavnog i odgovornog urednika
Đorđe GROS

Urednik:
Svetožar TOMIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
KING OF ARIZONA

Prevod i adaptacija:
Tomislav KETIG

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Korektori:
Ilona PISAR
Julija ŠMIT

Grafička oprema:
Ferenc BARAT

Štampa: 8. VIII 1980. godine
Tržište: 16. VIII 1980. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad Vojvode Mišića 1; Direktor i v. d. glavnog i odgovornog ured-
nika: Đorđe GROS; Naslov originala: Jack Slade — KING OF
ARIZONA; Copyright 1976. by Publications, INC: Prema ugovoru
sa GPA iz Minhena,

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje nauku i kulturu SAP Vojvodine,
Broj: 413-12/79, od 28. II 1979. godine,

Šejnov čovek za vezu u Santa Feu mu je rekao:

— Vi ne morate prihvatiti ovaj zadatak. Ja ću vam otvoreno reći da je to jedan pravi odred smrti. Vaše šanse su jedan prema sto. Ali vi ste jedini čovek koji nam može pomoći. U Sedmoj brigadi nemamo nikog koji se u graničnom području Arizone tako dobro snalazi kao vi. Kada dobro promislimo, jedini koji ima stvarnu šansu da nešto učini ste vi, Šejn. Mogu vam još jedino isporučiti lični pozdrav guvernera Arizone. Jeste li spremni na to, Šejn? Odlučite se!

Jasno je da je zapadnjak bio spreman. Nije bio njegov način da odbija zadatak. Sem toga zanimala ga je pomisao da ponovo proba da đavola uhvati za rep.

I sada se već nalazio u predvorju pakla. U Arizoni. U od sunca užarenoj pustinji, južno od rezervata Sab Karlos.

Pucnji odjeknuše u vrelo popodnevu.

Zapadnjak zaustavi konja na jednoj uzvišici, obrasloj trnovitim žbunjem i izvuče „vinčesterku” iz futrole na sedlu.

Tamo dole, kraj lokve vode borila su se četvorica protiv jednog.

Čovek koji se dole grčevito branio bio je neki usamljeni jahač. Šejn je to zaključio po njegovoj odeći.

Njegova četiri protivnika bili su Apači. Bili su naoružani jednometnim puškama marke „springfild”, dok je čovek među stenama imao repetirku.

Uprkos prednosti svoga oružja, nije se on još dugo mogao držati. Četiri napadača su ga okružila u niskom stenju i sve se više približavala zaklonu u kome se onaj nalazio.

Spretno kao zmiје puzali su po vreloj pesku, koristeći i najmanji zaklon.

Pucnjevi odjednom umukoše.

Opkoljeni proturi pušku kroz jedan otvor u steni. Ona brzo opali i jedan od Apača se zgrči. Ispustio je bolan krik i otkotrljao se sa vatrene linije.

— Gubite se, kojoti! — povika opkoljeni na apačkom. — Mene nećete uhvatiti. I ne zaboravite da sam ja jedan od vaših, a ne od omrznutih bledolikih.

— Ti si kopile! — odvrati mu jedan od napadača. — Tvoja mati je bila iz drugog plemena, to mi znamo. A znamo da si se borio i na strani konjice belih. I mnogo si naših pobio. Zbog toga moraš umreti, Alamo.

Znači, čovek se zvao Alamo i bio je mešanac. Sin nekog belca i Indijanke.

To dole počelo je da liči na privatnu raspravu, a Šejn u privatnu raspravu nije hteo da se meša. S druge strane, nije mu se dopadalo da mirno posmatra kako dole u uvali dokrajčuju jednog čoveka.

Apač, kojeg je Alamo pogodio, zgrčio se iza jednog kamena i vezivao maramu preko rane na ramenu. Za nekoliko minuta biće opet spreman za borbu kao i ostala trojica. Apači su neverovatno žilav narod. Bore se i kad im je duša već u nosu.

Zapadnjak više nije razmišljao. Prislonio je kundak svoje „vinčesterke” uz rame. Pažljivo je nanišanio. Pucanj prasnu i napadač koji je bio najbliži Alamovom skloništu se zgrči. Rame mu je bilo prostreljeno, a od snage udarca srušio se potrbuške.

Ležao je kao prikovan. Očigledno ga je više užasn timer iznenadan, neočekivan napad nego rana koju je zadobio.

Obojica još nepogođenih napadača se okrenuše. Podigoše puške i opališe prebrzo i ne ciljajući.

Obe kugle prozviđaše mimo Šejna.

Visoki zapadnjak podbode konja i potera ga nizbrdo u uvalu. Iz sedla galopirajuće životinje još je sa dve kugle potprašio napadačima. A onda je već stigao do njih.

Na pet koraka od Apača zaustavi svog vranca. Apači su uvideli bezizlaznost svog položaja i spustiše oružje.

Držao je svoju „spensericu” — „vinčesterku” specijalne izrade, uperenu i spreman za borbu.

— Ne pucajte! — povika onom u zaklonu. — Nema više opasnosti, hombre!

Mešanac, po imenu Alamo, se osmehnu.

— Bez brige, amigo! Nikada nisam uzalud pucao!

Oba nepovređena Apača stajali su kao skamenjeni. Ali, nisu pokazivali znakove straha. Ponosno i prkosno posmatrali su zapadnjaka. Možda su računali s tim da će ih ubiti.

Ratnik kojeg je Šejn ranio, sedeo je sada uspravljeno i pritiskao rukom ranu na ramenu. U njegovoj dugoj, crnoj kosi koja mu je padala do ramena bilo je zadenuo jedno pero. Bilo je to orlovo pero i predstavljalo je znak poglavice.

— Šejn — reče on zvonko. — Zašto si se umešao u to, sine groma i munje?

— Želeo sam na miru da napojim konja — odvrati zapadnjak. — A i meni je bilo potrebno osveženje. Kako bih prišao vodi da nisam malo zapucao? Žao mi je što sam te pogodio, Loko. Ali verujem da nećeš umreti.

Poglavica Loko dobaci pogled preko ramena mešanču.

— On je zaslužio smrt, Šejn. On pripada vojnicima koji nisu pravi vojnici. Pripada pobunjeničkom eskadronu Arizona Džeka, najgoreg đavola koji se ikada pojavio na našoj zemlji. A ko jaše sa Arizona Džekom nije ništa bolji od njega. Alamo je zaslužio smrt.

Zapadnjak se trže. Setio se šta mu je njegov čovek za vezu iz Tjane brigade u Santa Feu sve ispričao. Šejnov zadatak je bio povezan upravo sa Arizona Džekom. I ovde je srećnim sticajem okolnosti nabasao na pravi trag.

On upitno pogleda mešanca.

— Je li tačno to što Loko kaže?

Alamo tužno kimnu glavom.

— Da, tačno je, Šejn. Ja sam zaista kratko vreme jahao sa tom hordom pobunjenika. Ali sam se vrlo brzo ponovo odvojio. U pravo vreme sam shvatio da je to jedna banda zločinaca, Šejn.

Zapadnjak skoči sa konja. Između stena i lokve zanjiska drugi konj kad se Šejnov vranac uputio ka vodi.

— Mi ne treba da pustimo da dalje govori oružje, poglavico — obrati se zapadnjak Lokou. — Većina od nas bi poginula kad bismo nastavili da se borimo. I šta bismo imali od toga, Loko?

Poglavica Kojotero Apača kimnu glavom zamišljeno.

— U pravu si, Šejn — odvrati posle kraćeg razmišljanja. — Poubijali bismo se međusobno.

On se podiže. Iz kožne kese koju je nosio za pojasom uze neku smeđu masu i stavi je na ranu na ramenu koja nije izgledala jako loše. Onda izvadi iz džepa gužvu pamučnog zavoja i obavi ga oko ranjenog mesta.

Zamišljeno gledajući mešanca, nastavi:

— Mi sada idemo, Šejn. Jedan Apač ne može sa jednim kojotom isti vazduh da udiše. Jednog dana ćeš uvideti da si spasao život jednom vuku lotalici.

Onda se okrete i krenu ponosno odatle.

Njegova tri ratnika su ga pratila.

Mešanac priđe Šejnu. Gorki osmejak stajao mu je na tamnom, simpatičnom licu.

— Hvala, Šejn — reče. — Kad bi bilo moguće ja bih ti dokazao da me Loko nije tačno procenio. Ja nisam ni kojot ni vuk lotalica. Ja sam čovek koji se bori za život.

Posegao je za pojas i izvukao lepo izrađen i srebrom optočen tomahavk.

— Evo, uzmi ga i zadrži kao uspomenu na mene. Njime je hteo Loko malopre da me udari po glavi i za dlaku me nije pogodio. Sada pripada tebi, Šejn.

Zapadnjak uze tomahavk. Stavi ga pod svoju kožnu jaknu i pomisli da i to oružje u nevolji može da se upotrebi.

— Zoveš se, dakle, Alamo — obrati se mešansu. — Je li to tvoje celo ime? Ili imaš i prezime?

— Alamo Bridžer — odvrati muškarac. — Ja sam u bekstvu. U međuvremenu si saznao šta se sa mnom dogodilo. Bio sam nekoliko sedmica sa tako zvanim „Đavoljim eskadronom.“ Ali to je bio život koji nisam mogao da podnesem. Arizona Džek vodi bandu zlikovaca. Užasno je šta su svi ti tipovi učinili.

Zapadnjak se odluči da govori istinu.

— Je li ti poznato ime Preston?

Alamo Bridžer kimnu glavom.

— Da, Li Preston. Njegova kći je sa Arizona Džekom kuvana i pečena. Izgleda da je zaljubljena u njega.

— Znaš li gde se on sada nalazi?

— Tražiš ga, Šejn? Imaš li neki poseban zadatak?

— Tako je Alamo. Bi li se odlučio da mi pomogneš?

— Jesi li ti jedan od onih što štite zakon?

Bilo je to pitanje na koje Šejn nikada nije mogao da da odgovor. Pripadao je „Sedmoj brigadi“. Ali se zakleo da nikada nikome o tome ne govori.

— Dobio sam nalog od Li Prestona — reče. — Treba

da mu dovedem nazad kćerku. Da li bi mi pomogao, Alamo?

Oči mešansa se vnuše.

— Ništa rađe nego to, Šejn. Bio bih srećan da „obrađim” to čudovište.

On pruži zapadnjaku ruku i Šejn je prihvati.

Bio je uveren da je našao partnera na koga se može osloniti.

— Moramo jahati na sever — reče Alamo. — Džek Genon ima neki veliki posao u kraju oko Timber Krosinga. Ja sam tvoj čovek, Šejn...

Stajali su na deset koraka rastojanja, jedan prema drugom: Henri Džons, najstariji sin vlasnika ergela Paula Džonsa i Stiven Tejbor, najstariji sin velikog rančera Abrahama Tejbora.

— Ti, prljavi odgajivaču konja — rugao se zajedljivim glasom mladi Tejbor. — Bolje ti je da nisi imao sa mnom posla. Sad možeš da se poslednji put pomoliš.

Henri Džons samo kimnu glavom. Bio je visok i vitak kao i Tejbor, ali je u svom iznošenom odelu izgledao jadno prema sinu bogatog rančera, koji je nosio stetson od tri-deset dolara, cvetno belu košulju i pantalone od najboljeg materijala.

Drška revolvera koji je Tejboru stajao u nisko usađenoj futroli o bedru, bila je izrađena od slonovače, na kojoj su bila četiri ureza.

Stiven Tejbor je bio ponosan na to da je ubio četiri čoveka. U fer dvoboju, kao što je i sada bio slučaj.

Svaki od posmatrača na glavnoj ulici Timber Krosinga bio je uveren da lovac na mustange nema ni najmanje šanse protiv ovog neverovatno brzog revolveraša.

Stiven Tejbor je važio za najbržeg strelca na više stotina kilometara unaokolo, a u poslednjih pola godine prosto je podivljao.

Većina ljudi sklanjali su mu se s puta, jer je uvek tražio kavgu.

Henri Džons mu se nije uklonio. I on je bio suviše ponosan.

— Šta je, je li ti se zavezao jezik? — cerio se Tejbor. — Ne bi li ipak rađe povukao uvrede što si mi ovde bacio u lice?

— Misliš li da ću da cvilim za svoj život, Stiven? — odvrati Džons mirno. — Ne, amigo, ovde se radi o časti moje porodice.

Tejbor se nasmeja...

— Radi se o tvom malom bratu Bilu, a ne o celoj porodici. Meni bi bilo mnogo milije kada bi on sada izašao pred mene. Onda bih ga mogao za sva vremena odučiti od očijukanja sa mojom sestrom. Ali uteši se, Henri. On će ti ubrzo praviti društvo u paklu. Neću mu dozvoliti da više ikad dotakne svojim prljavim prstima moju lepu sestru. Ona je nešto bolje zaslužila.

— Suviše pričaš — primeti Henri ravnodušno.

Bio je u sebi vrlo miran i sabran što je bilo posledica toga da nije računao ni na kakvu šansu protiv Tejbora. On se oprostio sa životom i želeo je samo da završi kao čovek.

Oči Stivena Tejbora se suziše. Iznenada se lako savi u struku i desnica mu pade na dršku kolta.

Henri Džons povuče istovremeno. Ali, ipak je bio sporiji od Tejbora i kicoševa kugla pogodi ga u grudi.

Lovac na mustange posrnu, ali ostade na nogama. Podiže oružje i opali u Tejbora. Ovaj je prekasno shvatio da njegov protivnik još nije dokrajčen.

Džons je pucao dvaput. Onda se Tejbor sruši u prašinu i zajedno sa krvi iz njega je isticao i život.

Džons se naže nad njim, sa revolverom, koji mu se još dimio u ruci. Smrknuto je gledao u protivnika čije su raširene oči zurile u nebo bez oblaka.

Pit Doson, poznat kao „Revolveraš Pit”, pritrča. Bio je sa svojom devojkom i suviše kasno je saznao za dvojboj. Baci kratak pogled na mrtvaca i lagano podiže glavu.

Uputio je Džonsu začuđen pogled.

— On je tako hteo — teško izusti Džons.

Kugla mu je stajala u ramenu. Bilo je čudo da je još stajao.

Revolveraš Pit ga s nevericom pogleda.

— Da, pobedio si, Džons — potvrdi. — Ali time nećeš steći mnogo prijatelja. Ako možeš, odjaši hiljadu kilometara daleko. Stari lav neće mirovati dok se ne dokopa tvog skalpa.

— O mom zdravlju ne treba da se brineš, amigo — odvrati lovac na mustange i okrete se.

Pit Doson zaustavi oznojenog konja u velikom dvorištu ranča. Nije još ni sjahao kad se rančer pojavi na verandi.

Abraham Tejbor bio je visok, plećat muškarac od tačno pedeset godina. Gusti, sedi brkovi prekrivali su mu usne.

— Ti si sam, Pit? — upita. Posedovao je dubok, grleni glas koji se izdaleka čuo čak i kad je tiho govorio.

Pit Doson je u sebi bio pripremio jedan lep govor. Ali odjednom zaboravi sve.

— Vaš sin je mrtav, gazda — reče samo.

Abraham Tejbor je stajao kao da ga je grom pogodio. Ova vest je za njega bila tako neočekivana da mu je dugo trebalo da je svari.

Pit Doson se osećao đavolski neprijatno. On je računao sa rančеровом vikom, sa psovkaма i divljim pretnjama. Sve to zajedno ne bi bilo tako loše kao ovo ćutanje. I posle izvesnog vremena koje je za Pita izgledalo kao večnost, Tejboe upita:

— Ko je to učinio?

— Henri Džons, gazda.

— Zašto?

— Oni su se prepirali. Zbog one stvari sa Bilom Džonsom i vašom kćerkom. Stiven je navodno rekao da bi za Saru bilo šteta da se uda za jednog bednog odgajivača konja.

— U tome je on bio potpuno u pravu — reče rančer. — I gde si ti bio kad se to događalo, Pit Doson?

— Došao sam prekasno, gazda.

— Gde si bio, pitao sam te!

— Kod... kod moje devojke.

— Sa tom prokletom faćkalicom iz krčme si se motao! — grmnu Tejbor. — Ti si sebi udešavao dan dok je moj dečko bio ustreljen! To ćeš mi platiti, revolverašu!

— Gazda — izgovorio je Pit tihim, opominjućim glasom. — Ne bi trebalo da tako sa mnom razgovarate. Stiven je bio dovoljno star da se sam za sebe brine. Njemu nije bila potrebna dadilja da na njega pazi i on mi je to više puta rekao. Svaki put kad bi me ugledao u svojoj blizini, oterao bi me.

— Kako je glasila moja naredba?

— Trebalo je da ga ne puštam s očiju — odvrati Pit iskreno.

U međuvremenu su se u dvorištu okupili i drugi ljudi. Slutili su šta će se dogoditi i već su sažaljevali Pita. Iako većina od njih nisu bili njegovi prijatelji. Pit je već davno za sebe izborio poseban status na ranču. Nikada nije morao teško da radi kao ostali. Njegov jedini zadatak se uvek znao: da prati Stivena Tejbora, rančerovog sina ljubimca na njegovim izletima. I sada je zakazao. Stajao je i morao da čeka na svoju kaznu koja sigurno neće biti laka.

Rančer se vrati u kuću. Pit i kauboji su ćutke čekali. Kada se Tejbor vratio, opasao je kaiš sa revolverom i držao je kratku dršku biča od bivolje kože u levicu.

Pit Doson pobledi. Ruka mu krenu prema dršci revolvera, ali nije stigao da izvuče oružje iz futrole ni dopola.

Dug kožni remen zafijuka i obavi mu se oko zglavka. Pit kriknu i ispusti kolt.

— Trebalo je da te ustrelim, ti, nesposobnjakoviću! — lupao je nogama rančer. — Ti si hteo da me smakneš, je li? Zbog toga ću te smrviti, ti, pseto! Sedlajte konje, ljudi! Jašimo u grad. Ljudi tamo treba da vide kako ljudi sa ranča Tejbor postupaju sa deztererima.

Pit htede da priđe konju, ali ga rančer zadrža.

— Tebi nije potreban konj, Pite Doson! — reče hladno. — Dvadeset četiri Kilometara do Timber Krosinga možeš i ovako preći. Ili možda grešim?

— Gazda, ja...

— Više mi nikada nemoj reći „gazda”. I ne traži ta-kođe da se smilujem. Ti ćeš trčati do Timber Krosinga. I ako uz put kloneš, bičem ću te obodriti.

— Tata, to ne možeš učiniti!

Sara Tejbor izađe iz kuće, stade kraj oca i pogleda ga iskosa. On joj ne uputi ni jedan jedini pogled.

— Ja ovde odlučujem — odvrati grubo. — Ja i niko drugi. Gde je Luis?

— Sedi u svojoj sobi i čita. Da ga dovedem?

— Luis! — Glas rančera odjeknu kao udar groma, preko dvorišta i mogao se čuti sigurno na kilometar. U kući su se začula nekoliko vrata a onda se pojavi i Luis Tejbor, mlađi od rančerovih sinova, na verandi.

— Zvao si me, oče?

— Hajde, sedlaj konja, Luis! Jašimo u grad.

— Šta se dogodilo, oče?

— Tvoj brat je ubijen. Od jednog kopileta, po ime-nu Henri Džons. Zbog toga ću primerno postupiti. Poro-dica Džons je osuđena!

— Oče, ti ne možeš...

— Čuti! — obrecnu se stari. — Sedlaj već jednom svog konja. Jašimo u Timber Krosing!

Luis Tejbor sagnu glavu i krenu ka koralu. Naučio je da sluša naredbe svog oca kao i svi drugi na ranču.

Sara Tejbor se ponovo povuče u kuću. I ona je uvi-dela da je besmisleno ovde još gubiti reći.

Grad Timber Krosing je toga sutona doživeo surovu predstavu.

Pit Doson teturao se glavnom ulicom. Više nije imao šešira. Košulja mu je visila u krpama po telu a gola leđa jadnog čoveka bila su izbrazdana od udaraca bičem.

Žene su okretale glave i uvlačile decu u kuću. Mnogi muškarci su potajno stezali pesnice. Svi do jednog su bili gnevni na Tejboru, ali strah od tog moćnog čoveka bio je jači od svih ostalih osećaja.

Najzad se Pit dovukao do mesta gde je Stiven Tejbor

bio pao. Abraham Tejbor zaustavi jahače. Onda se podiže u sedlu i još jednom zamahnu bičem.

Onda pokaza na Pita, koji se nepomično srušio u prašinu i povika tako glasno da ga je svako u gradu mogao da čuje:

— Ovaj će ovde ostati da leži dok ja ne izdam drukčiju naredbu. Ko mu na svoju ruku pomogne, može da računa sa mojim bičem. Gde je Džons?

Nije bilo odgovora.

— Gde je Džons? — zagrme Tejbor. — Dovedite ga ovamo!

Oko njega je i dalje bila tišina.

Tejborov pogled pade na Ala Reynoldsa, vlasnika „Divljeg bufala”, najveće krčme u Timber Krosingu.

— Reynolds, gde se krije Džons?

— Kod lekara je, mister Tejbor. Leži kod doktora!

— Dovedite ga ovamo! — naredi rančer.

Nekoliko ljudi pojahaše svoje konje, odoše do lekareve kuće i uskoro se vratili sa Henri Džonsom. Bio je bez košulje. Gornji deo tela bio mu je umotan zavojem. Išao je pravo pred kaubojima, iako mu je to padalo teško.

Rančer je ostao u sedlu i hladno posmatrao čoveka koji mu je ubio sina.

— Ti znaš šta te očekuje, Džons?

Mladić kimnu glavom.

— Mogu da zamislim, Tejbor. Vi nećete imati mira dok i mene ne vidite mrtvog. Ali vi se nećete usuditi da me pred očima ovog grada ubijete. Zakon...

Abraham Tejbor ga prekide surovim smehom.

— Zakon, Džons? Ti hoćeš da se pozoveš na zakon? Ubico!

— Svako je video da je to bila fer borba. Vaš sin me je izazvao. Je li trebalo da pustim da me zakolje? Možete da me optužite i izvedete pred sud. Svaki pravični sudija će me osloboditi.

— Ti grešiš, Džons. Grad Timber Krosing leži na mojoj zemlji! Ja određujem kakav zakon će se ovde sprovođiti. Ja sam ovde zakon, Džons. Tako je bilo i tako će ostati. I sada te ovde osuđujem na smrt vešanjem! Odvedite ga do hrasta, ljudi!

Henri Džons obori glavu. Znao je da je izgubljen. Sve što je Abraham Tejbor rekao moralo se izvršiti. Jer Timber Krosing je zaista ležao na njegovoj zemlji i njegova reč je bila zakon. Ovde nije bilo ni maršala ni šerifa i niko do sada nije ni pomislio da takvo stanje dokrajči. A i zašto bi? Ljudima je išlo dobro. Išlo im je bolje nego većini stanovnika u većini drugih gradova. Abraham Tejbor se brinuo za to da svako poštuje njegova životna pravila na taj način što će biti na njegovom platnom spisku. A to su praktično bili svi ljudi u Timber Krosingu.

Tejbor ih je veštīm šahovskim potezima držao u ruci. Njemu su pripadale dve krčme, glavna trgovačka radnja, kovačnica, stolarija, prevozničko preduzeće i banka. Sve mu je to od početka pripadalo. I on je velikodušno davao zajmove dok ne bi neki samostalan čovek sve dublje i dublje padao u njegovu zavisnost, pa mu na kraju prepisao svoj posed.

Tako su svi postali Tejborovi plaćenici. I svi su nalezili da je to dobro.

Henri Džons je znao da mu niko neće priteći u pomoć. Svako je sebi bio najpreči. I svi su se bojali Tejbor.

Niko nije obraćao pažnju na jahača koji je od pre nekoliko minuta posmatrao pripreme za pogubljenje. Verovatno ga nisu ni primetili.

Stranac je sedeo na snažnom vrancu. Šešir mu je bio malo zabačen na potiljak. Konj je stajao nepomično, kao isklesan iz kamena.

Izvršiocī kazne su privukli njegovu pažnju. Njegov konj iznenada počē uzrujano da frkće kad se pomače Pit Doson koji je stajao tik pred njegovim nogama.

Stranac kliznu iz sedla i kleknu kraj Pita.

— Ovo je neki poseban grad — reče. — Ko te je tako udesio? Možda onaj ubogi đavo kojeg hoće da obese?

— Ne — prostenja Pit, pa lagano zavrte glavom. — Džons ništa nema s tim. On ne treba da bude obešen. On je nevin. Ovo ovde je linčovanje...

Stranac brzo ustade i nekoliko puta dade pritajene znake ka jednom mestu između kuća.

Pit Doson je pratio njegov pogled, ali i pored najbolje volje nije mogao tamo nikoga da otkrije.

Stranac se ponovo vinu na svog konja i pojaha.

Upravo je tada jedan od rančerovih ljudi stavio Henri Džonsu omču oko vrata. Abraham Tejbor je to posmatrao lica kao isklesanog od kamena. Stranac zaustavi svog konja kraj rančera i pritisnu mu ceo „vinčesterke” u slabinu.

— Opozovite odmah vašu naredbu, mister! — reče stranac prijateljski, ali u njegovom glasu osećala se ledena žica.

Okolo je zavládala tišina. Sve oči bile su uprte u pri-došlicu. Bili su to pogledi neverice, ironije ili čak prezrenja.

Je li taj čovek sišao s uma? Zar ne zna da će na najmanji rančerov znak biti mrtav?

*

Tejbor polako okrete glavu.

— Ko si ti, stranče? — grmnu dubokim glasom. — Zadeni „vinčesterku” ponovo u futrolu i ja ću zaboraviti celu stvar. Ti očigledno ne znaš pred kim stojiš.

Oslovljeni se hladno osmehnu.

— Moje ime je Šejn — reče. — A vi ste lično sudija Roj Bin, zar ne?

— Recite, gazda, da ga počistim iz sedla — povika jedan od kauboja.

— Onda će tvoj gazda poći sa mnom na put — podrugnu se zapadnjak.

Neko od kauboja se nasmeja.

— On je lud — povika.

Šejn je i dalje posmatrao rančera i čekao na njegovu odluku.

— Šejn — progovori najzađ rančer i u njegovom glasu se moglo zapaziti više uljudnosti. — Vaše ime sam već nekoliko puta čuo. I ono što su mi o vama pričali bilo je sve dobro. Ako ste zaista taj Šejn, onda mislim da ćete mi dati pravo da vam ispričam šta se desilo.

Rančer pokaza na Henri Džonsa pre nego što je nastavio:

— Ovaj čovek je pre nekoliko sati ustrelio mog starijeg sina. Zbog toga sada treba da bude kažnjen.

— Koji sudija je izrekao tu presudu? — upita zapadnjak.

— Ja ovde predstavljam zakon — odvrati Tejbor muklo.

— Vi ste se proglasili za sudiju koji odlučuje o životu i smrti, mister Tejbor? Samo zato što ovaj grad slučajno leži na vašem zemljištu? To je protivno svakom zakonu.

— Da li ste vi već kadgod čuli o starom Western Bilu, Šejn, i njegovom nepisanom zakonu? Po njemu se upravljalno ovde od prvih doseljenika. Po tom zakonu sam presudio i Henri Džonsu.

— Taj zakon je nekada davno možda bio dobar — odvrati zapadnjak. — Danas imamo bolje, načinjene od ljudi koji su bar toliko pravedni koliko je bio i vaš stari Western Bil, mister Tejbor. Pustite ovog čoveka i odvedite ga prvom šerifu ako zaista verujete da je Henri Džons kriv.

— Šejn! Vi ste dole, na jugu, vrlo ugledan čovek. Sigurno ste mnogo dobrog učinili i mnogim banditima uterali strah u kosti. Ali ja nisam bandit, nego častan i ugledan čovek. Treba samo da maknem malim prstom i vi ćete biti smaknuti. Šta uopšte radite ovde gore, u Stenovitim planinama? Koji vetar vas je ovde doneo?

— Jedan vreo vetar. Mi smo na tragu zloglasnog eskadrona Arizona Džeka ovde. Da li vam je poznato to ime?

— Arizona Džek se nalazi ovde, u okolini? — zaprepasti se rančer.

— Njegovi tragovi doveli su nas ovamo. Ali, to vas sve verovatno vrlo malo interesuje, mister Tejbor. Hoćete li da pustite zarobljenika?

Rekavši to, on vrati „vinčesterku” nazad u futrolu na sedlu. Zadovoljan osmejaka zaigra u uglu Tejborovih usana. Sada, kada oružje više nije bilo upereno u njega, osetio se opet kao apsolutni gospodar situacije.

— Mister Šejn — reče — meni bi zaista bilo vrlo žao kad bih vas morao dati ubiti. Sigurno je za obe strane bolje ako se svako pobrine o svojim stvarima. Pogledajte samo moje ljude! Treba samo da kimnem glavom i vi ste mrtav čovek.

Sada je zapadnjak bio taj koji se osmehnuo. On pogleda preko rančerovog ramena nazad ka krovu hotela.

— Ser — odvrati učtivo. — Vi jako grešite. Okrenite se i pogledajte ka krovu hotela.

Rančer se osvrte i pogleda u naznačenom smeru — pa se zapanji. Na krovu dvospratne zgrade stajao je vitak i visok muškarac u odelu od jelenske kože. „Vinčesterka”, koju je prislonio uz rame, ciljala je tačno u Tejboru.

— Šta treba to da znači? Ko je to?

— Prijatelj — objasni Šejn. — Ako bi se meni nešto dogodilo on ne bi oklevao ni sekunde da vas izbací iz sedla.

Jedan od Tejborovih ljudi uspeo je u međuvremenu da neprimetno izvuče kolt. Iznenada podiže ruku s oružjem i htede da puca. Zapadnjak ga vide, ali ostade potpuno miran.

Čovek zgrči prst. Pucanj prasnu i razbi nastalu tišinu.

Čovek kriknu, ispusti kolt i zagleda se u ruku koja je krvarila.

— Alamove oči su svugde — objasni zapadnjak. — Mister Tejbor, recite rađe vašim ljudima da se uzdrže. — Jer Alamo ponovo nišani u vašu glavu i teško da ćete ostati živi, kako gađa.

— Poslušajte ga — obrati se rančer svojim ljudima. — Berte Dženson si jedan idiot. Ja ti nisam naredio da pucaš u Šejna. Sad zgodno izgledaš. Nikada više nećeš moći držati kolt u ruci.

Ljudi su zbunjeno oborili pogled.

Šejn kliznu iz sedla i u nekoliko hitrih koraka nađe se kraj Henri Džonsa o čijem je vratu još uvek ležala omča. Snažnim potezom preseče konopac, kojim su Džonsu bile vezane ruke na leđima. Onda mu skine omču s vrata.

Henri Džons izgleda još nije bio načisto da je bukvalno u poslednjim sekundama izbegao smrt.

— Hvala, Šejn — prošapta on usrdno. U njegovom pogledu videle su se sve one reči koje nije prevalio preko usana.

To što je preživeo u poslednjih pola časa bilo je zaista suviše. Bio je potpuno bled u licu. Iznenada klonu i Šejn ga uhvati pod ruku da ne bi pao.

— Hajdemo, Džons! — reče zapadnjak. — Možete li da jašete?

Mladić kimnu glavom.

— Gde vam je konj?

— U štali za iznajmljivanje.

— Ja sam za to da se izgubimo — reče zapadnjak.

— Imate li nekog u blizini gde biste se za jedno vreme mogli skloniti?

— Imamo ranč.

— Je li daleko odavde?

— Osamdeset kilometara. Dotle sve pripada Tejboru.

— Možete li prevaliti taj put?

— Moram kako god znam. Kada bih ostao u gradu, mogao bih mirno sam sebi prosvirati kuglu kroz glavu.

Razgovarali su tako tiho da ni Tejbor ni njegovi ljudi ništa nisu čuli. U međuvremenu ponovo su bili kraj zapadnjakovog konja. Šejn podiže glavu i reče rančeru:

— Ser, najbolje sačekajte sa ljudima ovde dok mister Džons i ja ne napustimo grad.

— Znači li to naređenje?

— Razumljivo.

— I ko će me zadržati da ne krenem?

Šejn pokaza ka krovu hotela gde je Alamo stajao još uvek nepomično kao statua.

— Dobro, Šejn — frknu Tejbor. — To je tvoj šahovski potez. Ali sledeći vučem ja. Ja ovu stvar neću ostaviti tek tako.

— Onda možete da radite šta hoćete, ser — odvrati zapadnjak mirno. — Bojim se samo da se nećemo tako brzo ponovo videti. Ja imam naime važnije stvari da obavim. Hajdete, Džons, ovde se dosta govorilo.

On povede za uzde svog vranca i krenu rame uz rame sa lovcem na mustange odavde.

— Ako mi i umakneš, Šejn — procedi rančer — to se ni u kom slučaju neće desiti prokletom Džonsu i njegovima. Sve će njih odneti đavo.

Šejn i Džons priđoše štali, gde je Džons posle pucnjave smestio konja.

I Pit Doson je čekao tamo.

On se za vreme raspravljanja između Šejna i Tejboru izvukao odande.

— Povedite me sa sobom — zamolio je. — Za ime sveta, ja moram sa vama! Ako ostanem ovde biću ubrzo mrtav. Tejbor traži žrtvu.

— Imaš li konja, amigo? — upita zapadnjak sažaljivo.

— Ne, ali možda ću moći jednog da kupim od vlasnika štale — proštenja jadni momak.

Štalar je stajao na širokoj kapiji i na zapadnjakov upitni pogled zavrteo glavom.

— Oprostite, Šejn, ali ja ne mogu prodati Dosonu konja. Sve kada bih i hteo, to ne bi išlo. Štala pripada lično mister Tejboru.

— A kada neki stranac dođe ovamo i potreban mu je konj, šta onda radite, mister?

— Pa, ne znam...

— Znači, svaki put odjašete do Tejбора i molite ga za dozvolu da ga prodate? Onda imate zaista velika ovlašćenja!

— Jasno je da imam ovlašćenja. Ali Pit Doson je sasvim drugi slučaj. Ja...

Zapadnjak ga prekinu odlučnim pokretom ruke:

— Ne pričajte suviše, mister! Mi ćemo sada odmah kupiti jednog konja. I to najboljeg kojeg imate. Napred! Pokažite mi gde stoje životinje!

Prizvuk u njegovom glasu bio je takav da štalaru nije padalo ni na pamet da mu odgovori ili potraži neki nov izgovor. On krenu pred ljudima i odvede ih do malog korala koji se nalazio pozadi zgrade.

Bez velikog premišljanja pokaza zapadnjak na jednog žilavog sivca.

— Uzećemo ovog. Koliko staje?

— Dvesta dolara, mister Šejn.

— Dobro — odvrati zapadnjak. — Uzimamo ga.

Malo kasnije Džonsov konj i Pitov sivač bili su oseljeni. Tri čoveka izjahaše.

Pit Doson je takođe stezao zube i iz sve snage se trudio da se održi u sedlu, kao i Džons, koji se, uprkos rane,

dobro držao. Ali posle nešto manje od kilometra jahanja on tako klonu, da Šejn zastade i priveza ga za rog sedla.

— Hoćemo li na vašem ranču biti neko vreme sigurni? — upita lovca na mustange. — Ili je bolje da se sakrijemo negde u brdima, dok ponovo ne steknete snagu?

Henri Džons se osmehne.

— Ako nam uspe da stignemo do našeg ranča, onda nam Tejbor više ništa neće moći. Čak ni onda ako nas opkoli sa svom svojom momčadi. Ranč je prava tvrđava. Naš deda je, da bi se u to vreme zaštitio od napada Indijanaca, napravio kuću na jednoj izbočini stene. Jedna jedina uska staza vodi donde. Njom samo jedan čovek na konju može istovremeno proći. Zato je jedan čovek dosta i da taj prilaz brani. Da nije tako, Tejbor bi nas već davno sradio. Kao što sam rekao, moramo samo da stignemo do ranča. Bojim se samo da naš prijatelj Alamo neće večno moći da drži u šahu Tejborovu momčad.

— Ostavite neka se on o tome brine — odgovori zapadnjak. On je pola Indijanac i odrastao je sa Apačima. Verovatno će sačekati do sumraka, a onda se izgubiti.

— Pretpostavljam da je negde morao da sakrije svog konja. Tejborovi ljudi će sigurno da ga potraže. I kada ga nađu, izgledi vašeg prijatelja Alamo biće loši.

Zapadnjak se trudio da ne pokaže brigu za mešanca koju je stvarno osećao.

— On će već umeti sebi da pomogne — odvrati tobož nemarno. — A čak kad bi i pao u Tejborovo zarobljeništvo, veliki gazda ga ne bi tek tako smakao. Po mojoj oceni stari je suviše mudar za to.

Henri sumorno kimnu glavom.

— Da, on je zaista veliki lisac — promrmlja. Onda iznenada okrete glavu ka zapadnjaku. — Šejn, je li zaista moguće da ste vi iz sasvim posebnih razloga došli u ovaj kraj?

— Kako ste došli sad baš na tu pomisao? — osmehnu se odobrovoljeno. — Zar niste još nikada čuli za mene, Džons?

— Ja sam mnogo o vama slušao, Šejn. Neki kažu da ste lutalica koja nigde ne može da nađe mira. Ali ima mnogo protivrečnih priča o vama. U jednima ste opisani

kao običan desperados, a u drugima opet kao čovek zakona. Ko ste vi, zaista, Šejn?

— Potražite odgovor koji vam najbolje odgovara — odvrati Šejn.

— To sam već učinio. U mojim očima vi ste jedan prokleta fini momak. Ja mogu vama da zahvalim za svoj život. Bez vas već bih bio mrtav.

Možda ću se još pokajati što sam se umešao — primeti zapadnjak.

— Vi se možete povući — reče mladić. — Ali ja moram ostati. Mi, Džonsovi, nećemo ni pedalj uzmaknuti pred Tejborom.

Zapadnjak ne odgovori. Njegove misli bile su obuzete zadatkom koji ga je doveo u ovaj ugao Arizone. Trag Virdžinije Preston i njenih otmičara vodio je u ova brda. Nije bilo nikakve dvojbe za njega i Alamo da moraju da nastave ovim opasnim putem.

Zapadnjak je morao još neko vreme da ostane u ovoj okolini, dok je ne pretraži. Ali nije mu uopšte odgovaralo da još bude uvučen u neki stočarski rat. Ako bude imao peh, mogla bi još optužba ovog divljeg stočarskog barona da stigne u Vašington i onda bi neko iza njegovog imena stavio krst, a Sedma brigada bi imala jednog čoveka manje.

Ćutke su jahali dalje i ulazili sve dublje u brda. Bila je to oblast dubokih jaruga, travnatih dolina, stenovitih kanjona i tamnih šuma.

— Sva ova zemlja pripada Tejboru — objasni Džons. — I do danas nikome nije padalo na pamet da mu se suprotstavi. Nekoliko porodica tražilo je da se ovde naseli, ali su ubrzo otišli kad su videli da zemlja mnogo ne rodi. Za stoku su ove doline suviše udaljene i suviše male, a prilaz težak. Za farmere ta zemlja takođe nije, za obrađivanje je suviše suva.

— I zašto on uporno hoće da proguta vaš ranč?

— To je jedna stara porodična svađa između Tejbovskih i nas. Mi mlađi zapravo i ne znamo o čemu se tačno radi, ali naši očevi se mrze uzajamno kao podivljali. Dugo vremena trajalo je jedno veštačko primirje, ali sad kao da je rat ponovo počeo. Tejbor neće da miruje dok poslednjeg Džonsa ne pokopa pod zemlju.

Kako je nebo počelo da tamni, ulogorili su se. Sedeli su kraj vatre kad su u daljini začuli topot kopita.

Šejn ustade i poče da gasi malu logorsku vatru. Na žar je nasuo nešto zemlje.

— Besni Tejbor sa svojom momčadi — reče Džons. — Šta sada, amigo?

Zapadnjak priđe svom vrancu i stavi mu sedlo na leđa.

— Čekajte me ovde — reče. — Za jedno oštro jahanje obojica ste još preslabi. Čekajte i ne mičite se s mesta. Ja ću u međuvremenu pojahati malo u susret našim prijateljima.

— Jeste li sišli s uma? — vrteo je mladi Džons glavom. — Vi ipak ne možete...

— Čovek uvek mora da zna šta može a šta ne može — prekide ga Šejn mirno. — Učinite zato ono što sam vam rekao. Kasnije, ujutru rano biću opet sa vama.

Vinu se u sedlo i pojaha nazad putem kojim su došli.

Prešao je jedva kilometar kad pri svetlosti zvezda ugleda siluete dva jahača.

Izvuče „vinčesterku” iz futrole na sedlu i pripremi je za paljbu. Ali odmah zatim obori cev. Prepoznao je obojicu. Bili su to Alamo Bridžer i Abraham Tejbor. Tejbor je bio Alamov zarobljenik.

Oni zaustaviše konje. Tejbor je bio bez oružja, ali nije bio vezan.

Šejn kimnu glavom u znak priznanja.

— Dobar posao, Alamo. Kako si to izveo?

— Morao sam da sačekam dva časa. Kad se počelo smrkavati izgubio sam se sa krova. Tejborovi ljudi su počeli da pretražuju ceo grad. Čekao sam svoju šansu i uhvatio velikog gazdu.

Veliki Tejbor izgledao je kao slomljen čovek.

— Nećete stići daleko — reče. — Uskoro će vas đavo odneti. Već sada možete smatrati da ste mrtvi.

Istisnuo je to kroz zube ljutito i sa gorčinom. On je

bio čovek koji se nikada ne bi predomislio kad bi sebi nešto uvrteo u glavu.

— Možete da odjašete, Tejbor — odvrati zapadnjak. Jašite nazad ka svojim ljudima.

Tejbor okrenu konja i bez reči se udalji. Dok se on gubio u noći, upita Alamo tiho Šejna:

— Šta misliš sada, amigo?

— Mislim da smo natrapali na vruć trag. Hajdemo, Alamo.

Pola časa docnije bili su ponovo sa Henri Džonsom i revolverašom Pitom Dosonom.

Ona dvojica ih pogledaše iznenađeno. Nijedan od njih nije računao s tim da će se zapadnjak tako brzo vratiti. A Alamo su očigledno obojica već bili otpisali.

— To je pravo čudo — promuca Henri Džons. — Kako si samo to izveo, Alamo?

Poluindijanac se osmehnu.

— Nije bilo naročito teško — objasni. — Veliki gazda mi je utrčao u zamku. Zaista nije bilo jako teško.

I onda ispriča u nekoliko rečenica šta se sve dogodilo u gradu.

Kada je Alamo završio, javi se Šejn:

— Mi nismo slučajno došli u ovaj kraj. Tražimo jednog određenog čoveka. Izvesni Arizona Džek treba da se krije ovde u brdima.

Henri Džons nabra čelo.

— U tome može biti istine — promrmlja. — Ispričaj mi celu priču, Šejn. To me interesuje.

I zapadnjak počeo...

*

U večer sledećeg dana stigli su do malog ranča Džonsonovih. Ležao je na jednoj steni koja je stršila uvis, na njenoj izbočini i, kao što je Henri opisao, samo jedna uska staza vodila je donde.

Ovaj ranč je zaista teško osvojiv. Morali bi ga gađati teškim topovima.

— Pogledajte — reče Henri. — To je razlog zašto nas

je Tejbor do sada ostavljao na miru. On dobro zna da bi ovde polomio zube.

Pojahali su uskom stazom i ušli u malo dvorište u kome su ih pozdravili Henrijeva braća Bil i Džek i njegov otac Paul. Henri Džons bio je čvrst momak. Surov život u divljini očeličio je njegovo telo. Bez te neverovatne čvrstine, on ne bi podneo ovo jahanje. Ali on se sada osećao ponovo dobro i kada su mu odmotali zavoj pokazalo se da je rana brzo zarastala.

Drukčije je stvar stajala sa Pitom Dosonom. Revolveraš je bio više mrtav nego živ, kad su ga odvezali sa sedla i skinuli ga. Odneli su ga odmah u kuću.

Kasnije je stari Džons rekao Šejnu i Alamou:

— Samo se po sebi razume da ste vi moji gosti, džentlmeni. Osećajte se ovde kao kod kuće.

— Nećemo se zadržavati duže od jedne noći — odvrati zapadnjak. — Moramo još jednu važnu stvar da obavimo, Džons.

— Oni su u poteri za Arizona Džekom — objasni Henri na upitni pogled svoga oca. — Jesi li ti otkrio ikakav trag prisustva stranaca ovde poslednjih dana?

— Pa sad — promrmlja Paul Džons zamišljeno pred sebe — već tri dana mi je jasno da nismo jedini ljudi u ovoj divljini. Na svojim jahanjima otkrio sam nekoliko puta neke tragove. Dvaput sam čak čuo pucnje, kao da se negde blizu nalazi neki lovac. — On zavrte glavom. — Ali šta bi tražio Arizona Džek ovde kod nas u brdima? Ovde ne bi mogao baš mnogo da se okoristi.

— Možda hoće da poseti Bila — okrete se Henri ka mlađem bratu, kome je moglo biti najviše dvadeset dve godine.

Bil se zlovoljno namršti.

— Šta bi on mogao da traži od mene? Ja sa Arizona Džekom više neću da imam ništa.

— Poznaješ li ga? — hteo je zapadnjak da zna.

Bil je otezao sa odgovorom.

— Možeš mu to mirno reći, sine — reče mu stari Džons. — Ti još uvek imaš čiste ruke iako si jahao u njegovom eskadronu.

Alamo Bridžer mu se umeša u reč:

— Ja ga takođe poznajem, to kopile. Tip je odmah po završetku rata potpuno poludeo, okupio je oko sebe neke nekadašnje vojnike i sa njima počeo pravi pljačkaški pohod. Tukao se u armiji Juga protiv Severa, a onda je nastavio da vodi svoj privatni rat. Međutim, sada mu je u Arizoni postalo prevruće i zato je krenuo na sever. Ljudi koji su oko njega ostali veruju i dalje čvrsto u svog vođu. To su delom i sasvim mladi momci koji misle da je ptica sve što leti.

Bil Džons tužno kimnu glavom.

— U pravu si, Alamo. Kada pomislim samo šta mi je sve napričano i u šta sam verovao... Ali sada me više niko neće prevariti.

Svi su ućutali. I svi su mislili na gorka vremena koja su ostala za njima.

Najzad se javi stari lovac na mustange:

— Želim vam od srca da ga uhvatite. Ali mnogo vam u tome ne mogu pomoći. Imam suviše sopstvenih briga. Kako ja procenjujem stvari, vi ćete ga uhvatiti. Ali najbolje bi bilo da u početku ostanete na mom ranču. Ovde imate najbolje mogućnosti da pretražite brda.

— To je zaista plemenita ponuda — odvрати Šejn. — Nadam se da vam nećemo zadati velikih teškoća.

Dok je to govorio, još nije ni slutio da je smrt svojom koščatom rukom već pokazala na ranč lovca na mustange.

Nevolje su krčile put i nezaustavljivo se približavale.

Tu ni Šejn ništa nije mogao izmeniti...

★

Šejn i Alamo ostali su još jednu sedmicu na ranču. Stalno su poduzimali jahanja u brda. Tu i tamo otkrivali su izvesne tragove, ali jahače, kojima su ti tragovi pripadali, nisu mogli da vide. Za prijatelje bilo je jasno da se Arizona Džek negde ovde krije sa svojim eskadronom i čvrsto su odlučili da tu divlju hordu pronađu.

A onda su iznenada svi znaci počeli da govore o tome da je eskadron napustio ovaj kraj. Krenuli su dalje na sever.

Šejn i Alamo krenuše sa ranča na kome su našli zaista prave prijatelje. Džonsovi su stajali u dvorištu dok su Šejn i Alamo odlazili, a i Pit Doson je bio ponovo na nogama. Ali njegovo lice je bilo mračno kao olujno nebo. On se zakleo Abrahamu Tejboru na krvavu osvetu i to je ozbiljno mislio.

Kada je Pit jednom prilikom otvoreno izneo svoje misli, stari Džons je rekao:

— Mi ne želimo novi rat, amigo. Kada ponovo budeš mogao da jašiš, napustićeš ranč. Moji sinovi i ja želimo svoj mir. Hoćemo da spokojno kao i ranije gajimo konje.

Pit Doson je na to samo zlovoljno kimnuo glavom i nije produžavao razgovor.

Šejn i Alamo su jahali ka severu. Petog dana stigli su na jedan mali ranč, koji je bio napadnut od eskadrona Arizona Džeka. Rančer, njegova žena i četiri kaubojja još su bili pod utiskom onog što su preživeli i odgovarajuće su ih i dočekali.

Šest pušaka bilo je upereno u Šejna i Alamo.

— Šta hoćete ovde? — upita gazda, bradati muškarac od svojih pedeset godina. — Da niste došli da proverite šta je još ostalo da se otme?

Okolo su se još videli tragovi borbe. Osećalo se na barutni dim, a primećivale su se i rupe od metaka.

Zapadnjak i mešanac su ostali mirni u svojim sedlima i držali su ruke na rogu sedla nepomično da niko ne bi pomislio da imaju neprijateljske namere.

— Ja vas poznajem. Vi ste mister Lem Daglas — odvrati Šejn. — Jeste li spremni da me mirno saslušate?

Bradati muškarac ga začuđeno pogleda.

— Otkud vi to znate, mister...

— Šejn — predstavi se visoki zapadnjak na velikom vrancu. — Moje ime je Šejn i ja se zajedno sa mojim partnerom nalazim za petama jednoj bandi razbojnika. Ja putujem po nalogu vlasti.

Rančera odmah napusti ratoborno držanje. On spusti pušku i ne pomišljajući da pita zapadnjaka da mu pokaže neka dokumenta.

— Oprostite mi, Šejn, ali nakon onog što smo ovde imali, nismo se zaista mogli drukčije ponašati. Ovamo je

došao jedan vojni odred. Bilo ih je oko petnaest i mi zaista nismo mislili da se prepiremo. Dok nam iznenada nisu podmetnuli pod nos svoje puške i revolvere i zatražili od nas novac. Morao sam im dati sve što sam imao: svih pet hiljada dolara. Odnekud je ta banda morala doznati da sam nedavno prodao jedno krdo. Nisam od uzrujanja mogao ni da spavam i odmah sam jednog mog čoveka poslao u najbližu tvrđavu. Sa pismom komandantu. Oni će već utvrditi kojoj jedinici taj odred pripada. Hoću da mi voj-ska vrati moj novac.

— Mister Daglas — upita Šejn. — Da li ste vi lično bili vojnik?

Rančer se zamisli i nabra čelo.

— Držite li vi mene za ludu, mister? Ne, u mojoj glavi je sve u redu. Mislite li da bi izmišljao stvari?

— Onda biste morali prepoznati prave vojnike? Sre-tali ste ih već?

— Da, nekoliko puta.

— I jeste li te vojnike sasvim dobro videti? Mislim, da li biste i sada mogli prilično verno da opišete njihove uniforme?

Rančer kimnu uvereno glavom i počeo da priča. Ali već posle treće reči nije umeo dalje. Počeo se iza uha i ljutito progundao:

— Do đavola, zašto bi trebalo da ja tako nešto pam-tim? Nikada se nisam interesovao za te vojničke stvari i zato me uopšte ne interesuje kako su obučeni.

Zapadnjak se osmehnu.

— Oni su preruseni banditi, mister Daglas — reče. — Ti vojnici nisu uopšte pravi vojnici. Jeste li ikada čuli za eskadron progonjenih? Da li vam ime Arizona Džek nešto znači?

— Moglo bi biti da sam nekad nešto o tome čuo — rančer Daglas je pobledео. — Šejn, nećete reći da...

— Tačno to. Vaše dolare je uzeo Arizona Džek.

Lem Daglas je stajao kao gromom pogođen. Zapadnja-kovo otkriće lišilo ga je moći govora.

Prošlo je dva-tri minuta dok nije ljutito procedio:

— Je li vi to ozbiljno, mister? Je li to zaista istina ili hoćete da me ovde zavatlavate?

— Istina je — odvрати Šejn. — Verujte mi, mister Daglas. Siguran sam da će ovaj kraj doživeti gorke časove ako se toj hordi brzo ne stane na put. Mi sada moramo dalje, mister Daglas. Gori nam pod nogama. Svaki minut je sada za nas dragocen.

Rančer je hteo još nešto da pita, ali Šejn i Alamo su već odjahali.

Tri dana pratili su tragove pobunjeničke horde. Naišli su i na druge rančeve i farme koje su banditi napali. Svugde su zaticali istu sliku: preplašene, opljačkane ljude koji su trpeli teror pljačkaša. I svugde je zapadnjak nailazio na isto nepoverenje kao na ranču Lema Daglase.

Sada su banditi ponovo okrenuli na jug. U pravcu odakle su Šejn i Alamo došli.

Trag je vodio na ranč Džonsovih.

— Imam jedan prigušen osećaj — izusti Šejn kada su ujahali u dolinu lovca na mustange. — Ovde nešto ne izgleda u redu.

Alamo kimnu glavom.

— Isti osećaj imam i ja — promrmlja. — Moramo biti oprezní, amigo. Mi...

Onda je zanemeeo. Odjeknuo je pucanj kada su stupili na stazu koja vodi prema kući.

Kugle im prozujaše kraj ušiju. Obojica polegoše po konjima i pojuriše nazad u dolinu.

Tek kada su bili na sigurnoj razdaljini od ranča zaustavili su se.

— Banditi su zauzeli ranč — reče Šejn. — U to uopšte ne sumnjam.

Alamo kimne glavom.

— I verovatno niko od Džonsonovih nije više živ. Sad će biti teže za nas, Šejn.

— Čekaj — promrmlja zapadnjak. — Mislim da su tipovi sada iskopali sami sebi raku. Ovaj ranč nije samo tvrđava. On je takođe i mišolovka iz koje niko ne može da izađe ako je opkoljen.

— I šta treba sada da učinimo? — upita Alamo. —

Mi smo samo dvojica, Šejn. — Znaš li da je potrebna čitava armija da se prodre unutra? Ko će nam pomoći?

— Mi sami — odvrati Šejn tvrdo. — Pomozi sam sebi, pa će ti pomoći i drugi! Napred, amigo! Sada se prvo negde moramo smestiti.

— Gde?

— Negde u dolini. U blizini ranča, tako da sve možemo da osmatramo. Sada moramo strpljivo da čekamo na našu šansu. Već ćemo ih ščepati, Alamo. Hajdemo...

Lagano su pojahali dolinom dok su se zemljom prostirale prve senke noći...

*

Noć nad rančom Tejborovih.

Mrtva tišina vladala je dvorištem, među velikim zgradama. Jedno po jedno gasila su se svetla i u gazdinskoj kući i u odeljcima za momčad. Izašao je mesec i obli ranč svojim svetlom.

Jedan muškarac se privlačio ranču. Svaki čas je zastajkivao i osluškivao. Kojoti su zavijali u preriji. Sa udaljenog brežuljka svetlucala je logorska vatra.

Čovek se šunjaio dalje. Trgao se kad se tik pred njim stvorio jedan prerijski pas, legao na trbuh i tiho zacvileo. Životinja je, međutim, osetila opasnost od čoveka i ubrzo ponovo nestala, a i čovek je stajao nekoliko minuta dok se nije smirio.

Bio je sve bliže zgradi. Znao je da je preduzeo jedan smrtonosan put, ali ništa drugo nije mogao. Jednostavno je morao to da učini.

Konačno je stigao do zadnjeg zida ambara i u njegovoj senci se uspravio. Bio je nevidljiv. Dalje. Rančerova kuća. Morao je ka kući i krenuo je. Pogledao je ka jednom određenom prozoru i bacio kamenčić u staklo. Tihi cijuk pa opet tišina.

Muškarac je čekao otvorenih usta, osluškivao, pokušao da očima prodre kroz tamu.

Iza prozora se neko pomakao. Prozor se lagano otvori. Jedna vitka prilika se naže preko prozorske daske i pogleda nadole.

Muškarac tiho zviznu.

— Ja sam — dahtao je njegov glas. — Moram da razgovaram s tobom, Saro.

— Čekaj, doći ću — odvrati ona isto tako tiho.

Muškarac je čekao u tami, sasvim priljubljen uz zid kuće u čijoj se senci osećao sigurnije.

Onda se Sara stvorila kraj njega. Sara Tejbor, kći bogatog i uskogrudog rančera Abrahama Tejbora.

— Bile — prošaptala je i privila mu se na grudi. — Šta si to preduzeo! Moraš što pre odavde! Otac još nije preboleo da je Štivena pobedio jedan od Džonsovih. Ako mu padneš šaka, ubiće te. Zašto si došao, Bile?

Bil Džons je nežno obgrli oko uskih ramena.

— Nije mi ostao nikakav drugi izlaz, Saro. Morao sam doći da ti kažem šta se dogodilo. Mi smo bili napadnuti. Moj otac i braća su mrtvi.

— Gospode! To je užasno!

— Samo ne tako glasno! Čovek bi te na kilometar mogao čuti. Imam jednu molbu, Saro. Moraš razgovarati sa svojim ocem. Reci mu da sada može da zakopa ratnu sekiru. Ispričaj mu šta se dogodilo. Arizona Džek je sa svojim eskadronom zauzeo našu kuću.

— Kako se to moglo dogoditi — prošapta ona drhtavim usnama. Vaš ranč je neosvojiv. Kako se dogodilo da vas banditi zaskoče?

— Skovali su đavolski plan. Mora da su nekoliko dana pažljivo osmatrali. I onda su iznenada iskršli. Poslali su prvo jednog čoveka napred. U to vreme je Henri držao stražu. Tata, Džek i ja radili smo dole u dolini sa mustanzima. Henri nije smatrao čoveka naročito opasnim i pustio ga je da se približi stazom. U jednom pogodnom trenutku tip je izvukao nož i ubio mog brata. Kad smo se vraćali s posla banditi su nas iznenada napali. Moj otac i Džek ostali su na mestu mrtvi.

— A ti, Bile? Zašto ti još živiš?

— Poznavali su me, Saro. Od ranije. Ja ti nešto nisam bio ispričao, Saro. Nekada, bio sam jedno vreme jedan od njih. Da, pripadao sam eskadronu.

Video je kako je senka prešla preko njenog lica. Polako se okrenula i njegova ruka spade nevoljno s njenog ramena.

— Saro...

— Idi, Bile — u glasu joj se osećao plač. — Idi, molim te, pre nego što počnem da vičem.

— Saro, ali mi se volimo...

Ona zavrte glavom.

— Ti si izdao svoju porodicu. Idi sada, Bile Džons. To je moja poslednja reč.

Bil krenu u noć. I sada više nije ni na šta obraćao pažnju. Čak ni na šum sopstvenih koraka. Bilo bi mu svejedno da sad i umre. On je sa svojim životom završio.

Za njim su bili užasni doživljaji. Morao je da gleda kako ljudi Arizona Džeka ubijaju njegovog oca i brata na najsvirepiji način. A onda je morao sam da ih sahrani. Onda su ga njegovi nekadašnji kompanjoni ostavili na miru i pošteđeli mu život. Ali zar se isplatilo da još živi?

Niko mu više ne veruje.

I ko da mu veruje kad ga je i Sara nazvala izdajnikom?

Stigao je do svog konja i htjede da se vine u sedlo. U tom trenutku oslovi ga sa strane tihi, podrugljivi glas:

— Helo, amigo. Dugo se nismo videli, zar ne?

*

Bil Džons se sledio. On potajno posegnu za revolverom, koji je nosio za opasačem.

Čovek u tami među drvećem se tiho nasmeja.

— Bolje ga ostavi zadenutog, Bile. Da sam hteo bio bi ti već dugo mrtav čovek.

— Ko si ti? Šta hoćeš od mene?

Čovek se pojavi iz tame. Njegovo lice je sada bilo tik kraj Bilovih očiju.

— Ah, to si ti.

Bil Džons je bio jako neraspoložen.

Bio je to Arizona Džek, crnokosi vođa bande, koju je s ponosom nazivao „eskadronom.”

— Šta tražiš ovde?

— Samo sam te pratio da vidim kuda ćeš da odjašiš — odvrati bandit. — Da li si tamo na ranču tražio pomoć?

Bil Džons se smrknuto okrene. Hteo je da uzjaši, ali ga je Džek uhvatio za rame i povukao ka sebi.

— Imam još s tobom da razgovaram, amigo — prosikta.

— Pusti me na miru! Neću više s tobom da imam posla. Ti si smaknuo mog oca i moju braću. Zato čim dođem do oružja neću mirovati dok ne budeš mrtav!

— Samo polako, mladiću. Tako jednostavno to neće ići. Za tebe sam još uvek tri broja prevelik.

U iznenadnoj navali besa zamahnu Bil Džons pesnicom i spusti je na vrh brade vođe bande. Ovaj posrnu unazad, ali Bil načini grešku što nije odmah plasirao i drugi udarac, pa se Arizona Džek oporavio i sam krenuo u napad.

Sin lovca na mustange bio je očajan ali ništa više nije mogao da učini. On se sroza na kolena, pa pade u stranu i ostade da leži poluonesvešćen.

Arizona Džek je dahćući stajao nad njim. Izvukao je revolver i uperio cev u Bilovu glavu.

— Ti ćeš mi pomoći — reče. — Ako ne budeš poslušna, izručiću te starom Tejboru. Šta više voliš?

Bil lagano ustade. Lice mu je loše izgledalo.

— Kako treba da ti pomognem?

Bandit se zadovoljno osmehne. Bio je uveren da će mladića imati u šaci dokle bude hteo.

— Hoću tu devojkicu — reče. — Saru Tejbor! Njen otac je jako bogat i neće ni sekunde oklevati da za nju plati visoku otkupninu.

Bilu se steže želudac.

— Saru...? — upita otegnuto.

— Da, mislim na Saru Tejbor — cerio se bandit. — Imaš li nešto protiv?

Bil proguta pljuvačku. Gušilo ga je u grlu. Sve u njemu se bunilo protiv toga da se složi s banditom. Ne, za jednog takvog besramnog zlikovca neće ni prstom maknuti. Ali može li on to ovde otvoreno da izjavi? Neće li ga nekadašnji kompanjon bezobzirno ustreliti ako se odupre?

— No... šta si odlučio? — upita Arizona Džek.

Kao iz velike daljine čuo je Bil njegov glas. I gledao je u tamnu revolversku cev.

Ne, pomisli. Sada moram biti mudar. Ako sada odbi-

jem, ubiće me. I time nije nikome pomoženo. Ako se sada složim, moći ću kasnije nekako Sari pomoći, moći ću možda planiranu otmicu da sprečim.

Uzbuđenim glasom reče:

— Pa dobro, gazda. Idem s tobom.

— Misliš li ti to ozbiljno? — bandit je i dalje bio nepoverljiv.

— Kako to misliš? — čudio se tobože Bil.

— Ti je ipak voliš.

— Bila je to kratka veza i ništa više. Možeš se na mene osloniti.

Bandit promumla zadovoljno nekoliko nerazumljivih reči. Zadene revolver ponovo u futrolu i dozvoli Bilu da pride konju i da se vine u sedlo.

— Kuda ćeš sada da jašiš? — upita Arizona Džek.

— Meni nije ništa drugo preostalo nego sa tobom da jašim. Kuda bi inače mogao da idem? Možda u Timber Krosing? Tamo bi me obesili na prvo drvo zato što sam brat čoveka koji je ustrelio Tejborovog voljenog sina. Jedino sigurno mesto je za mene u ovom trenutku moj ranč.

— Sada je to naš ranč — popravi ga bandit. — On pripada nama svima. I ako ponovo postaneš pripadnik mog eskadrona pripada i tebi jedan deo.

Bil proguta i to bez protivljenja. Nije imalo nikakvog smisla da ga još nepotrebno razdražuje. Sigurno će morati da prođe vreme da mu ovaj poveruje. A da je Džek jedan nepoverljiv vuk, dokazale su mu i sledeće njegove reči:

— Uzgred, ja ti još pravo ne verujem, Bile. Zbog toga ti još neću vratiti oružje. Moram prvo da budem siguran da ti to zaista iskreno želiš.

— Kad nećeš da mi veruješ, onda me se ostavi — progunda Bil besno. — Kako ti sebi predstavljaš moju pomoć? Treba li da odjašem na Tejbor ranč i da momcima tamo prijateljski zaželim dobar dan? Treba li da odmah zamolim mis Tejbor da se malo prošeta sa mnom?

Voda bande pogleda svog novog čoveka nekako neobično. Onda se cinično isceri.

— Bile, smatraš li ti mene zaista tako glupim da se ničega ne mogu dosetiti? Ja sam već vadio i drukčije kes-tenje iz vatre.

— Zašto u pogodnom trenutku ne upadneš sa celim tvojim eskadronom na ranč Tejbor? Možeš da ga opljačkaš a da se prethodno ne petljaš toliko sa Sarom?

Arizona Džek se značajno lupi prstom po čelu.

— Prvo zato što volim lepe žene. A drugo, nisam siguran da taj Tejbor drži toliko gotovog novca u kući, koliko bih ja hteo.

Bil se užasnu.

— Ti... ti nećeš samo otkupninu nego i da zloupotrebiš Saru?

— Ko ovde govori o zloupotrebi? Njoj će se već dopasti da bude zajedno sa mnom. Za mnom lete sve žene.

„Ti si jedna svinja, Džek!” pomisli Bil. Ali bio je dovoljno mudar da to ne izgovori.

— Hoćemo li konačno da odjašemo? — upita nestrpljivo.

Arizona Džek klimnu glavom. I on se vinu u sedlo. Bil se držao uz njega. Onda ih je progutala noć.

*

Popodne sledećeg dana. Ujahali su u dolinu i zaustavili se pred utvrđenim rančom Džonsovih. Skoro su naleтели na dvojicu ljudi koje su odmah lako prepoznali: Bil i Arizona Džek. Mogli su bez po muke da ih skinu iz sedla.

Ali zapadnjak još nikada nikome nije pucao u leđa. A sem toga, mogli bi jednim nepromišljenim napadom da pokvare sve.

— Bil Džons — prošapta Šejn vrteći glavom. — Meni se čini da se mladić ponovo priključio eskadronu.

— Uskoro ćemo to saznati — odvrati Alamo. — Ipak, pre bih rekao da je Bil zarobljenik Arizona Džeka. Njegov kolt nije u futroli, a i u sedlo nije zadenuta puška.

Zapadnjak se osmehnu.

— To mi je već palo u oči, amigo. I čini mi se da se nešto veliko sprema. Moramo samo još malo da budemo strpljivi.

— Misliš da će uskoro da krenu?

— Ja sam u to ubeđen.

— Samo nas dvojica nemamo mnogo šansi.

— Moramo se boriti, Alamo.

— Da li si ti zaista jedan od predstavnika zakona, Šejn?

Zapadnjak ga pogleda, smešeći se.

— I ako jesam?

— Pa sad, ja zaista ne znam...

Šejn pomisli na svoje direktive, koje su mu bile upućene iz Vašingtona. Nije se smeo nikada otkriti. Morao je tajnu sačuvati za sebe.

Bio je zaklet na ćutanje.

*

Čim je Arizona Džek sjahao u dvorištu ranča Džonsovih priđe mu jedan od njegovih pomoćnika i saopšti mu da su se dva strana jahača u toku njegove odsutnosti približavala ranču.

— I šta ste vi uradili? — upita vođa.

— Poslali smo im u susret vrelo olovo. To je možda uplašilo i njihove konje, jer su odjurili kao đavoli.

— I onda?

— Nestali su.

— Jeste li ih pratili?

— Ne, zašto...

Arizona Džek zamahnu pesnicom i pogodi bradu sagovornika. Čovek kleknu na kolena i pogleda svog vođu kao pas koji čeka nastavak kazne.

— Trebalo bi da te ubijem, Olsons — primeti Arizona Džek hladno. — Za toliku glupost zaista si zaslužio kuglu. Da li si tu dvojicu jahača makar prepoznao?

— Nikada ih ranije nisam video — šmrkao je čovek.

— Kako su izgledali?

Olson je opisao dvojicu prijatelja onoliko dobro koliko mu je to njegov primitivni rečnik dozvoljavao. Kada je završio sa svojim opisom, lice Arizona Džeka se smračilo.

— Mogao sam i pomisliti — promrmlja. — Znao sam da se stari Preston nikada neće smiriti. Sad mi je natovarilo na vrat Šejna. To ne može biti niko drugi. A on će

nam zadati gadne nevolje. Poznajem ga... A gde je Virdžinija?

— Ovde sam — javi se jedan meki glas iz glavne kuće ranča. Arizona Džek priđe vitkoj crnokosoj ženi, koja je stajala na verandi i osmehivala mu se.

Uze je u naručje i poljubi je. Pomilova je nežno po kosi koja joj je u talasima padala po obnaženim ramenima.

— Virdžinija Preston je bila rasna lepotica. Mati joj je bila kći jednog hacijenderosa iz Meksika, a otac poznati vlasnik rudnika srebra u Tombstonu, Oven Preston.

— Virdžinijo — reče joj Arizona Džek muklo — tvoj otac još uvek ne miruje. Hoće da mi te otme. Sad nam je na vrat natovarao najopasnijeg tragača koji je ikada jahao jugozapadom.

— Ko je to?

— Jesi li već čula za Šejna?

— Jasno da jesam. On je navodno neobično opasan. Jesi li siguran da...

Arizona Džek potvrdi.

— Da, Virdžinija. Slutim da se nalazi sasvim blizu i samo čeka na povoljnu priliku da te opet vrati tvome ocu...

— To nikada neću dozvoliti! — odvrati žena odlučno.

— Ja pripadam tebi i tako treba uvek da ostane!

Ona se priljubi na njegove široke grudi, a on se tako nežno osmehne, kako čovek nikada ne bi poverovao da može da učini tip tako surovog i oštro klesanog lica. Džek Genon je inače vrlo zgodno izgledao. Kada se pre godinu dana inkognito pojavio na jednom plesnom takmičenju u Tusonu, Virdžinija Preston se od prve zaljubila u njega. I pustila je dobrovoljno da je odvede sa sobom.

— Virdžinija — reče on nežno — ti znaš da i ja tebe volim, ali uvek je bilo tako da možeš u svako doba da odeš kud hoćeš. Nikada te nisam silom zadržavao.

Arizona Džek bio je vrlo proračunat čovek. Merio je svaku reč koju bi izgovorio. U stvari, nije njemu bilo toliko do osećaja koliko do toga da iz svega izvuče neku korist. Pretvarao se da voli Virdžiniju, a već davno je bio napisao pismo njenom bogatom ocu. U tom pismu je Ovenu Prestonu objasnio da njegova kćerka oseća veliku čežnju za domom i da će je on vratiti čim Preston plati mi-

lion dolara. Ali o tome Virdžinija nije ništa znala. Ona je verovala u Džekovu ljubavnu vernost i samim time je banditu skinula jednu brigu s vrata.

— I ne zaboravi da sam ja progonjen — reče joj posle izvesnog vremena. — Moji ljudi i ja smo lovljeni. Svako ima prava da me ustreli čim me vidi. Ja sam ptica za odstrel, Virdžinija...

Ona mu je uzvratila blistavim pogledom.

— Ti si nepravedno progonjen, Džek — glas joj je pokazivao vrelinu osećanja. — Ti si jedan od malobrojnih preostalih ljudi koji se još bore za nezavisnost Juga. Ono što ti u ovom trenutku pripisuju kao zločin u stvari su junacka dela. Rančevi koje si napao sa svojim eskadronom pripadaju izdajničkim Jenkijima, koji su te posede ukrali od Južnjaka. Ti si te ljude samo kaznio. Mogu biti srećni što si većini njih poštdeo život...

Ona se u stvari zanosila snovima koji nisu imali nikakve potvrde u stvarnosti. Kao i svaka devojkica u njenim godinama. I Arizona Džek je s njom bio sasvim spokojan.

— A kad tog Šejna budem videla, reći ću mu da se nosi do đavola! — zaključila je ljutito. — Zar ne bi trebalo da odjašim u dolinu i potražim tog čoveka? Ja ću mu već objasniti da sam dobrovoljno na tvojoj strani i da ću tu i ostati. Osedlaj mi jednog konja, Džek. Kada me ugleda znam da će mi se pokazati i da će pokušati da me ubedi da se s njim vratim u Arizonu, ali...

— U tome će se grdno prevariti. Sem toga on nije sam. Ima partnera.

U prvom trenutku hteo je Džek da odbije tu ponudu. Ali onda mu sinu kao munja u glavi jedna đavolska ideja. Video je mogućnost da Šejna i njegovog pratioca slisti jednim udarcem.

— Ti si mudra, Virdžinija — pohvali on devojkicu. — Idi u kuću i obuci jahaće odelo. U međuvremenu ću narediti da ti osedlaju konja.

Dok se Virdžinija nalazila u kući, okupi Džek eskadron oko sebe.

U nekoliko reči razloži im svoj plan.

— I čim vidite onu dvojicu, pucajte iz svih oružja.

Virdžinija je uskoro izašla iz kuće. Imala je na sebi jahaće pantalone od crnog somota, belu bluzu od fine

svile. Ljudima je na njenu pojavu pocurila voda na usta. Ona priđe konju koji je za nju bio osedlan. Osmehnula se još jednom Džeku Genonu, osećajući se kao nevesta ponosnog pirata, koja će uskoro vladati celim jednim ostrvom. Tako nešto je još nedavno pročitala u jednom romanu.

Uzdignute glave krenu uskom stazom. U mislima je već smišljala šta će reći Šejnu.

Bila je sigurna da će ga sresti.

— Tu nešto nije u redu — prošapta Alamo, dok je devojkica jahala stazom.

Zapadnjak kimnu glavom.

— I ja sam tvog mišljenja, amigo.

Onda su opet učitali i čekali dok je Virdžinija jahala ka njihovom skloništu. To je zaista bilo idealno skrovište koje se nije moglo brzo otkriti: udubljenje u steni, neposredno kraj staze koja je vodila ka ranču.

Virdžinija je projahala tako blizu dvojice zapadnjaka da su mogli da joj izvuku pušku iz futrole na sedlu da su hteli. Ali nisu se ni makli. Od toga im je zavisio život.

Ubrzo pošto se Virdžinija izgubila iz njihovog vidokruga, kad se i Arizona Džek sa polovinom svog eskadrona uputio stazom.

— Znači ona je bila mamac — šapnu Alamo. — Nisam ni pomislio da tako lepa žena može da se zaljubi u takvog bandita.

— Ali to je čest slučaj — odvrati Šejn. — Ona izgleda više kao srećna mlada nego kao nesrećna oteta kćerka koja čežnjivo čeka svoje izbavljenje.

Alamo se smračio. Za njega je sve to bio gadan šok...

— Đavo neka je nosi — odseče gorko. — Sedmicama jašemo za eskadronom i jurimo ih da bismo oslobodili devojkicu i sada odjednom utvrdimo da ona uopšte ne želi da bude oslobođena. Najrađe ne bih više s tim imao nikakvog posla. Te prolete žene... Trebalo bi ih sve...

U pola rečenice umuče. Prasak mnogih pucnjeva odjeknu kanjonom. Dolazio je iz pravca kuda su banditi odjahali...

Virdžinija Preston je bila oko pet kilometara udaljena od ranča Džonsovih kada je iznenada pred sobom otkrila gomilu jahača. Uхватила ju je panika. Sa tako mnogo ljudi nije računala.

Šta sada da uradi? Kako da se ponaša?

Jahači su joj se približavali. Bili su udaljeni oko osamsto metara od devojke i ta se razdaljina brzo smanjivala.

Virdžinija Preston bila je neodlučna. Šta, zaboga, da čini? Ko su bili ti ljudi koji su jurili ka njoj?

A onda odjeknu prvi pucanj. Kentaki Čarls, jedan od starijih kaubojā u Tejborovoj momčadi imao je jednu dalekometnu pušku sa dugačkom cevi i baš je iz nje ispalio taj metak. Teška kugla okrznu Virdžinijinog vranca. Vitka, nervozna životinja se uspravi, zanjista i iz mesta se stušti u bezglavi galop. Kugla je ostavila trag na sapi životinje, tik iza sedla. Da je proletela malo ulevo pogodila bi Virdžiniju.

Sada ju je od bola upola izbezumljena životinja nosila u susret Tejborovoj momčadi, a da ona ništa nije mogla da preduzme. Sada je predstavljala još samo jedno, bespomoćno uplašeno klupče koje se obema rukama grčevito držalo za grivu životinje, zatvorivši oči.

Luis Tejbor, koji je kraj svog oca jahao na čelu, prvi je opazio da je taj jahač žena.

— To je jedna dama — povika ocu. — Šta da radimo?

— Pustite je da prođe! — odvrati stari rančer svojim gromkim glasom. — Kad bismo pokušali da zaustavimo životinju mogla bi još da slomije vrat.

Janak, Indijanac, koji je radio na Tejborovom ranču kao krotitelj, priđe sa svojim mustangom gazdi.

— Ja mogu da ukrotim tu divlju životinju — ponudi se.

— Kroti rađe neku drugu životinju — odvrati rančer namrštivši se. — A da s jednom ženom izađe na kraj, za to imam dovoljno drugih ljudi u momčadi.

Od prvog pucnja proteklo je najviše dva-tri minuta.

Poludeli vranac Virdžinije Preston projurio je kroz prolaz koji su mu dobrovoljno napravili Tejborovi ljudi po rančеровом naređenju.

Dvojica-trojica su hteli da krenu za devojkом. Ali ih oštro naređenje Abrahama Tejborа vrati.

— Pustite je da jaši — reče on. — U ovom trenutku imamo nešto važnije da obavimo.

Luis Tejbor se uzrujao:

— Ali oče, zar nisi primetio da je to bila žena, možda devojka, jadna беспомоћна devojka koja može da slo-mije vrat ako joj ne pomognemo? Trebalo bi bar da pokušamo da zaustavimo tu životinju.

— Da li bi ti bio isto toliko zabrinut kad bi se radilo o nekom bezubom osamdesetogodišnjaku? — odvrati podrugljivo rančer.

Nekoliko kauboja se tiho nasmejaše. Više su se smejali Luisu Tejboru nego surovoj rančеровој šali. Znali su da mladić ne voli naročito surov život na ranču. Kad god bi mogao on bi potajno čitao knjige. To je za kauboje od kojih većina nije znala ni da čita ni da piše, bilo nešto što se nije slagalo sa njihovim svetom. A kad se nešto nije slagalo, onda to u njihovim očima nije ni moglo biti dobro. Jahanje, lokanje viskija, žestoke tuče po krčmama i tu i tamo po koji revolverski dvoboj, to su bile stvari koje su pristajale jednom muškarcu. Ali drugo... Time treba da se bave žene i propovednici...

Abraham Tejbor ih ošinu ljutitim pogledom. I on je znao zašto se kauboји smeškaju. I još jednom mu je bolno doprlo do svesti kakav je gubitak pretrpeo kad je Stiven bio ubijen od Henri Džonsa, najstarijeg sina lovca na mustange.

Ali šta se to događalo u dolini mustanga? Kome su pripadali oni neobični tragovi koje je jedan od Tejborovih momaka jutros otkrio u šumici u blizini ranča. Tamo su bila dva jahača, od kojih se jedan bio dovukao čak do dvorišta ranča. Ali ta dvojica su se i međusobno razračunavali. To se iz tragova moglo jasno videti.

Tejbor je odmah okupio dvadesetoricu svojih ljudi i sa njima pojahao da prati trag one dvojice. Sada je naleteo na Virdžiniju i u početku je devojkę smatrao muškarcem. Zbog toga je na nju i pucano.

Tejbor podiže desnu ruku. Za jahače je to značilo naređenje za nastavak marša. Grupa je krenula.

Ali nisu stigli daleko.

Izenada je tu bio Arizona Džek. I s njim pola eskadrona.

Obe stuane počele su odmah da pucaju. U divljem besu vođa bande je upućivao metak za metkom ka rančeru, ali kao za čudo, nijedna kugla nije pogodila starog.

Abraham Tejbor je sada pokazao da nije slučajno bio gospodar ove doline. Bez razmišljanja stavio se na čelo svoje momčadi i naredio napad. Išao je napred kao da je pukovnik koji komanduje celom regimentom konjice.

Trojica ljudi Arizona Džeka su bila ubijena, dvojica ranjena. Nisu mogli da se održe pred premoćnom momčadi sa Tejbor ranča, pa su se počeli povlačiti.

— Na ranč Džonsovih! — viknu Arizona Džek, okrenuvši svoga konja.

Njegovi ljudi su ga pratili. Sem jednog. Taj jedan nije nosio uniformu kao ostali. On je tek nekoliko sati pripadao njima. Bio je to Bil Džons, poslednji sin lovca na mustange.

Izenada je odlučio da mu je jedina mogućnost sada da raščisti stvari sa Abrahamom Tejborom. Morao je da ide svojim putem pa makar i poginuo.

Arizona Džek je primetio da nema Bila tek kad su stigli na ranč Džonsovih i kada je u dvorištu skočio sa zaduvanog konja.

— Taj izdajnik! — povika vođa eskadrona u nemoćnom besu. — Daću da mu kožu iseku u komade.

— Možda je ubijen — primeti jedan od jahača.

— Nije, Keli — umeša se drugi. — On je prebegao. Sasvim sam dobro video kad je pojahao ka onim momcima i predao se.

— I zašto mu nisi uputio kuglu? — grmnu Arizona Džek. — Nisam li vam toliko puta govorio da svakog izdajnika treba ustreliti?

Čovek se pokunji.

— Za ovo ćeš mi odgovarati, Smit — reče vođa Davolskog eskadrona. — Kazniću te. Kazna neće biti suviše teška da bi mogao i dalje da se boriš.

„Vojnik” Smit se odvuče odatle kao prebijeno pseto.

Arizona Džek stade na ivicu poluvisokog zida koji je ograničavao stenoviti plato i pogleda nadole u dolinu.

Tamo se nalazio Abraham Tejbor sa svojom momčadi okružen. U sredini, među njima, bio je Bil Džons. Bio je vezan kao teški prestupnik.

Tejbor je raskoračen stajao pred zarobljenikom i upitao ga:

— Šta se tamo gore pred nama događa, ti, tvore?

Bil mu objasni i ispriča sve što se nedavno dogodilo. Nije takođe zaboravio ni da kaže da je vođa eskadrona nameravao da otme Saru Tejbor.

— Tako znači — progundā Tejbor. — To je, dakle, Arizona Džek sa svojom zloglasnom bandom. Bilo bi mu bolje da nije ovamo došao. Ja ću mu isterati dušu na nos.

Ostavio je Bila tamo da stoji i pogledao je ponovo ka ranču, koji je zaista izgledao kao neosvojiva tvrđava.

Luis Tejbor se zauze za Bila.

— Oče — reče šta je sa Bilom Džonsom? Treba li on i dalje da ostane zarobljenik. On je sasvim pošteno mislio. Stavio je svoj život na kocku samo da bi izašao na pravi put. Zar ćeš ga za to još i kazniti?

— Čuti, sine — obrecnu se rančer na njega. — Ja sam još uvek gazda ovde. Kako ti uopšte pada na pamet da se mešaš u moje stvari? Bil će biti obešen kada sve ovo prođe.

— Oče, ti to ne možeš...

— Treba da čutiš kad ti se naredi! — frknu Abraham Tejbor. — Suviše si još mekan za ovaj život, Luis. Nesreća je da je tvoj brat Stiven morao da umre. Sa njim bih izgradio čitavo kraljevstvo.

— Znam — promrmlja Luis. — Tebi bi sigurno bilo milije da je Henri Džons ustrelilo mene.

Rančer se okrete i zamahnu. Nadlanicom je lupio sina po licu. Ne pustivši ni glasa od bola koji mu je nanet, Luis se okrenuo, ode do svog konja i odjaha.

Niko nije obratio pažnju na njega.

Luis Tejbor je jahao sam kroz brda. Ispunili su ga gnev i gorčina. Prvi put je njegov otac rekao jasno i određeno što je godinama između njih stajalo. Da je on, Luis Tejbor, bio ustreljen, stari ne bi pustio ni suzu. Ali zato što je Stiven, njegov divlji sin Stiven poginuo, on se sav potresao.

Stiven je bio slika i prilika svog oca. Posedovao je istu surovu i neukrotivu žeštinu, koja se ogledala u očima Abrahama Tejbor.

Luis je bio sušta suprotnost Stivenu. Bio je miran i mnogo toga dobrog nasledio je od svoje majke, koja je suviše rano umrla. Dotle je često morala svoju zaštitničku ruku da drži nad njim. Znala je da sasvim drukčije stoji stvar s njim nego sa divljim Stivenom i morala je sav svoj uticaj da upotrebi da svog muža ubedi da Luis zaista nije za divlji život koji se odvijao napolju u ovoj divljoj zemlji. I Abraham Tejbor je to najzad uvideo.

Luis je otišao na istok. Pohađao je tamo jedan koledž i vratio se pre jedva godinu dana, pošto je položio završni ispit. Sada je hteo dalje da studira, hteo je da postane lekar i da shodno svojoj prirodi pomaže ljudima. Sve je već bilo uređeno i stari Tejbor je smatrao da je to dobro, jer će tako Stiven naslediti veliki ranč.

Ali sada su svi ovi planovi pali u vodu. Sada je Luis Tejbor morao da stupi na Stivenovo mesto. Stari je tako bio naredio i bilo je beskorisno suprotstaviti se njegovoj naredbi.

Luis Tejbor je bio zadubljen u svoje misli i nije obraćao pažnju na okolinu. Zato se jako uplaši kad njegov mrkov iznenada stade i tiho, opominjuće zanjiska.

Upravo u tom trenutku ugleda on Virdžiniju Preston. Devojka je sedela na ivici duboke jaruge, na jednoj steni i bezizrazno gledala u dubinu. Jahača još nije bila primećila.

Luis sjaha i priđe joj polako. Zaustavio se tik iza nje i mirno rekao:

— Madam, mogu li vam nekako pomoći?

Ona mu se okrete licem. Bilo je uprljano i krvavo. Jedna ogrebotina pružala joj se skroz preko čela. A u tamnim očima video se izraz koji je zapanjio Luisa Tej-

bora. Mora da je još bila pod utiskom šoka koji je proživela.

Odjednom se ona osmehnu, ali to je bio osmejак kao na ivici ludila.

— Madam — oslovi je mladić ponovo nežno — samo se smirite, madam.

Čudan sjaj njenih krupnih, razrogačenih očiju se odjednom ugasi. Istovremeno Virdžinija utonu u san. To je bila reakcija na šok.

Luis Tejbor je brzo uhvati za ramena i položi na tle. Zatvorila je oči i kao da je izgubila svest.

On priđe konju i uze bocu sa vodom. Malo tečnosti kanuo je na njene osušene usne, koje su još uvek bile čudesno lepe. Onda uze svoju vratnu maramu, natopi je vodom i obriša joj lice koliko je bolje mogao.

Prošlo je deset minuta dok je ponovo otvorila oči.

Ona se užasnu kad ugleda Luisa. On se osmehnu da je umiri.

— Ko ste vi? — upitala je iscrpljeno.

— Ja sam Luis Tejbor. Gde je vaš konj, madam? Kako ste uopšte dospeli u ovu divljinu?

— Nemojte mi govoriti „madam“, mister Tejbor. Ja još nisam udata. Moje ime je Virdžinija Preston.

— Vi ste kći kralja srebra iz Arizone?

Bila je zapanjena.

— Otkud vi to znate?

— Moj prijatelj iz Sent Luisa šalje mi svakog meseca paket novina i časopisa. U jednom od poslednjih brojeva pročitao sam priču o vama, mis Preston. Vaš otac će biti srećan kad vas ponovo bude držao u naručju. Kako izgleda, vas su oteli opasni banditi?

— Na koga time mislite? Na Džeka Genona?

On kimnu glavom.

— Da, mis. Mislim na Arizona Džeka koji je sa svojim zloglasnim eskadronom posejao nemir po celom zapadu.

Ona skloni uvojak sa čela i na licu joj se pojavi podrugljivi osmejак.

— Mister Tejbor — reče zatim — Arizona Džek Genon nije nikakav zlikovac, već patriota. On je pobunjenik

koji se bori za slobodu Juga i boriće se za nju do gorkog kraja.

On je ozbiljno pogleda.

— Mis Preston, verujete li vi zaista u tu besmislicu? Verujte mi, Džek Genon je zaista opasan prestupnik. On samo želi da se obogati i gleda da iskoristi naivne ljude i usijane idealiste.

— O, ne, mister Tejbor! — povika devojka. — Džek je zaista idealista kome nije do bogatstva. Novac za njega nije ništa drugo do neophodan komad papira. On uvek želi da se sve pravično podeli. Zbog toga ga pohlepne ajkule kao što je moj otac progone. Džek je čisti idealista.

— Jedini idealista ste vi — osmehnu se Luis. — Ali gde je zapravo vaš konj?

Ona umorno pokaza preko ivice provalije.

— Proleteo je. Ja sam se u poslednjem sekundu bacila iz sedla.

Tejbor koraknu ka ivici i pogleda u dubinu.

— Ko tamo padne ostaje na mestu mrtav — reče odlučno. — Dođite, mis Preston. Odvešću vas na naš ranč. Možete ostati tamo dokle god vam to vaš otac dozvoli. Mi ćemo mu još danas napisati pismo.

— Ne trudite se, mister — odvrati devojka. — Ja ću se vratiti Džeku.

— Oprostite mi, mis, ali ja to ne mogu dozvoliti.

— Hoćete da me naterate da jašim s vama? — podsmehnu se.

— Da, mis Preston, ako je to u vašem interesu, ja ću vas i prisiliti.

— To tako ne može. To je lišavanje slobode.

— Mis Preston, ja gledam na stvari malo drukčije nego vi ste produhovljena mlada devojka, još puna ideala. Vi ste devojka koja oseća bezrazložnu odbojnost prema svom ocu, a taj otac ~~je~~ samo dobro misli. Kada budete sve ovo gledali sa vremenskog odstojanja, daćete mi za pravo. A sada ćete poći sa mnom. Ne bih želeo da moram da vas vežem i položim preko sedla. To ne bi bilo naročito ugodno putovanje.

Ona saže glavu.

— Dobro — uzdahnu. — Ja sam u vašoj vlasti. Ali

Džek Genon je još tu. Već sad vas žalim zbog onoga što će vam se desiti kad mu padnete šaka.

— Videćemo kad dođe vreme — promrmlja Luis Tejbor, podiže je i stavi na konja. Onda uzjaha iza nje. Čuteći su jahali.

Abraham Tejbor se sa svojim ljudima još nije bio vratio. Sara Tejbor je veoma prijateljski dočekala Virdžiniju i odmah pozvala poslugu da joj prirede kupku. Zatim je banditovoj nevesti pronašla i odeću kojom je zamijenila jahaći kostim koji joj je bio sav u krpicama.

Bila je već skoro ponoć kad su svi pošli na počinak. Luis Tejbor je još dugo ležao budan u svojoj sobi i zurio u plafon. Ponovo je pred njegovim očima iskrslalo to lice koje ga je očaralo i u njemu istovremeno probudilo čudan, neobjašnjivi nemir.

— Virdžinija — prošapta i to je zvučalo kao zakletva. — Ne vraćaj mu se, Virdžinija...

Kada se zasivelo jutro i prvi zraci sunca pali na zemlju vratio se Abraham Tejbor sa svojim ljudima na ranč. Dvadeset jahača koji su ga pratili na tom opasnom putu

*

nisu bili sva njegova momčad. Još oko četrdeset kauboja žuljilo je za njega sedlo, ali oni su bili po velikom imanju stočnog barona raštrkani za stokom.

Moćni rančer najavio je svoj dolazak sa tri pucnja iz teškog kolta. Odmah se sjuriše ka njemu dva stara pomoćnika na ranču, Džeremija i Tobija. Obojica su već čitavu večnost radili za Tejbora i niko nije znao koliko su zapravo stari. Verovatno ni sami nisu u to bili sigurni.

Bili su kao blizanci i nikada se nisu razdvajali. Ko ih nije dobro poznao ili nije posedovao naročiti posmatrački dar teško bi mogao da kaže ko je od njih Džeremija a ko Tobija. Bili su jednako visoki, obojica su nosili impozantne sede brkove, čiji su vrhovi strčali daleko od uglova usana i imali su isto nabrano, suvo lice. Noge su im bile pomalo krive od mnogih jahanja i odelo im je bilo puno zakrpa pa su izgledali šareni kao indijanski psi.

Pridržali su Tejborovog konja i čekali da sjaše. Ali on osta i dalje u sedlu i povika:

— Da li se moj sin vratio?

— Još juče, uveče, gazda — promuca Džeremija.

Tek sada rančer sjaha i uđe u kuću, zalupivši vrata za sobom tako snažno kao da je opalio top i posle toga sigurno više nije bilo nikog u kući ko bi spavao.

Otišao je odmah u kuhinju gde je crnkinja Kiti već bila pristavila lonac sa vodom na ognjište. Kada je kafa bila gotova, došao je Luis. Čuteći napunio je sebi šolju vrelom tečnošću i sačekao da njegov otac počne. Ali umešto očekivane predike Abraham Tejbor reče samo:

— Mi moramo da se pripremimo za rat, mladiću. Onaj šašavi Arizona Džek sa svojim eskadronom juri za nama.

— Jesi li sasvim siguran, oče? Treba li zbog toga da se plašimo? Toliko ih mnogo nema da bi mogli, sve i da hoće, da nas savladaju.

— Radi se najmanje o četrdeset ljudi, ako ne grešim — progundā rančer. — Ili možda samo trideset, tačno baš ne znam. U svakom slučaju, mi imamom samo dvadeset momaka na ranču.

— Dobrih, u borbama proverenih momaka, oče. Oni su se već iskazali kad smo imali čarke sa kradljivcima stoke.

— Momci Džeka Genona nisu nikakvi kradljivci stoke, moj mladiću. To je jedna prava, dobro uvežbana četa. I većina njegovih jahača su desperadosi, koji su prošli sito i rešeto. Znaš da sam i ja u građanskom ratu učestvovao kao pukovnik, pa imam iskustva. Srećom, pri našem prvom sukobu bili smo brojčano premoćni, inače bismo loše prošli.

— Voleo bih da znam šta sve to znači — reče Luis. — To nisu nikakve regularne trupe.

— To ništa ne menja na stvari. Taj Arizona Džek je jedan ludak koji ih je dresirao bolje od bilo kojeg oficira. Da je na pravoj strani...

— Doveo sam devojkū sa sobom, oče.

— Kakvu devojkū?

— Jahačicu, koja je projurila juče pored nas na onom konju. Pronašao sam je uz put. Konj joj se strmoglavio u

provaliju. Ona sama je imala više sreće nego pameti. Zove se Virdžinija Preston. Ona je...

— ... kći kralja srebra iz Arizone — prekide ga otac.

— Otkud znaš?

— Bil Džons mi je ispričao. On je bio kraće vreme sa banditima. Oni su ustrelili njegovog oca i braću. Njega su ostavili u životu, pošto su ga odranije poznavali. Dodi sad sa mnom napolje!

Luis Tejbor otprati svog oca u dvorište. Ljudi su u međuvremenu sjahali i odveli svoje umorne konje u korral. Džeremija i Tobija su bili tamo i timarili rančerovog konja. Znali su da je gazda veoma cenio tu životinju.

Samo je Bil Džons još sedeo sam i izgubljen na svom konju. Bili su ga tako vezali da je svaka pomisao na bekstvo bila bezizgledna.

Više je visio u sedlo nego što je sedeo, i izgledalo je kao da spaya. Rančer pozva nekoliko kaubojia i naredi im da zarobljenika skinu s konja.

Bez reči protivljenja pošao je sin lovca na mustange kad ga je jedan od ljudi po rančerovoj naredbi vezao za potporni stub krova od barake.

Gladan žedan i do smrti iscrpljen, visio je on u konopcima kojima je bilo omotano njegovo telo.

— Kako samo možeš tako da mučiš čoveka! — protestovao je Luis Tejbor. — To je surovo i prostački, oče! Daj mu nešto da popije i pojede. Na to i najgori zločinac ima pravo. Ili hoćeš da izgubim svako poštovanje za tebe?

Luis Tejbor je to izgovorio tako oštro kako njegov otac još nije čuo od njega. Abraham Tejbor ga je pogledao kao da pred njim stoji tele sa dve glave i sedam nogu, a onda grmnu:

— Ti se usuđuješ da tako govoriš sa svojim ocem? Zar te nije sramota? Ja sam taj koji ovde naređujem! Koliko puta još to treba da ti kažem? I ako onaj momak tamo bude visio, ja ću snositi odgovornost za to. Ja sam! Zato ne mešaj se više u moje poslove! Jesi li razumeo?

Luis Tejbor klimnu gorko glavom. On je bio odrastao čovek, ali je naučio da se reč njegovog oca poštuje. To se u njega zauvek urezalo od najranijeg detinjstva. Rančer nikada nije štedeo sa batinama. Možda još sa Stivenom

i jeste ali sa Luisom nikako. I taj strah od besa očevog usadio se duboko u njegovo srce.

Mladić se nerazpoloženo okrete. Iz kuće izađe njegova sestra Sara. Sa snažnim krikom polete ka zarobljeniku.

— Bile! Oh, gospode. šta su to s tobom učinili?

— Ostani gde si, kćeri! — grmnu stari. — Ili ću po prvi put u životu zaboraviti da si devojka.

— Ali oče...

— Niko se ne sme približiti momku! — odjekivao je njegov glas dvorištem. — On nije zaslužio nikakvo sažaljenje!

Sara skupi svu hrabrost i krenu dalje ka Bilu. On je ugleda i oči mu se zasvetleše.

— Saro — promuca tako tiho da ga je samo ona razumela. — O, draga, znao sam da ti je ipak malo do mene stalo.

Stala je blizu njega i poljubila ga u prljavo i skorenom krvi obloženo lice.

— Bile — prošaptala je. — Ja sam prema tebi krivo postupila prošle noći. Žao mi je što sam te oterala. Oprosti mi, molim te, Bile... Ja...

Snažna ruka njenog oca uhvati je za ramena i otrže je od Bila Džonsa.

Sara Tejbor kriknu i pade na tvrdu zemlju. Neki od kauboja, koji su posmatrali scenu u nemom gnevu stegoše pesnice. Ali još uvek je Tejborova moć bila suviše velika da bi se iko usudio da nešto protiv njega preduzme.

Sara lagano ustade i pogleda oca plamenim očima.

Nije izustila nijednu reč i pošla je nazad ka kući.

Abraham Tejbor je stajao kao ukopan. Osećao se bespomoćan i izgubljen. Sada se stideo svoje surovosti. Hteo je nešto da vikne za Sarom, hteo je da joj objasni svoje malopredašnje ponašanje, zašto je bio tako surov i zašto tog Bila toliko mrzi, ali iz njegovih usta nije uspela da izađe ni reč.

Prasnu pucanj. Začu se brz topot konja. Ljudi se ras-trčaše po dvorištu kud koji, vičući i psujući.

Kao iz zemlje iznikao odjednom se pojavio Arizona Džek sa svojim eskadronom.

Krenuli su u divlji napad. Jedna truba se kao signal razlegnu u rano jutro. Zastava eskadrona razvi se na vetru i horda krenu da zauzme Tejborov ranč.

★

Snažni glas Abrahama Tejbora u istoj sekundi počeo je da izdaje naređenja ljudima koji su se bili rastrčali kud koji. Njegove naredbe bile su jasne i razumljive i uskoro je svaki njegov čovek stajao na određenom mestu.

Luis Tejbor je izašao iz kuće, noseći u svakoj ruci po jednu „vinčesterku”. Jednu dobaci ocu, koji je zadovoljno ščepa i odmah repetira.

Pucanj za pucnjem. Kugle su letele iz njegove puške i nisu retko pronalazile cilj. Uskoro su dva-tri jahača izletela iz sedla i skotrljala se po tlu.

Konji su panično vriskali. Zastavnik je pozivao ljude u boj.

Arizona Džek je jurio tamo-amo i izdavao stalno nove naredbe. Ali vatra branilaca bila je toliko jaka i precizna, da su se napadači morali povući, noseći svoje ranjene. Imali su i petoricu mrtvih.

— Hoćemo li ih goniti, gazda? — povika jedan od Tejborovih ljudi, na čijem čelu je bila jedva krvava pruga.

— Pa da upadnemo u zamku? — odvrati Tejbor. — Ne, momci, mi smo u ovom trenutku preslabi za otvorenu klanicu. Moramo čekati dok nam stigne pojačanje iz udaljenih postaja ranča. Mi ćemo uništiti taj nakot. U to se možete pouzdati.

Borba je trajala oko pola časa. Tek tada obrati rančer ponovo pažnju na Bila Džonsa.

Okrenuo se ka potpornom stubu i zinuo. Zarobljenik je bio nestao. Samo nekoliko presečenih konopaca ležalo je na tlu.

Tejbor pogleda ka kući.

— Saro! — grmnu.

Vrata se otvoriše. Sara izađe na verandu.

— Ovde sam, oče. Hoćeš da razgovaraš sa mnom?

Njen glas je zvučao tako ledeno i bezlično da je mnogo od ljudi u dvorištu i nehotice podišla jeza.

Tejbor pokaza na mesto gde je do malo čas bio Bil.

— Gde je Džons?

Sara ga neustrašivo pogleda.

— Gde je on, ne mogu ti reći, oče — odvratila je nepristojno mirno. — Ali ja sam ga oslobodila.

Rančer obori pogled. Čelo mu se smračilo od besa. Onda je urliknuo. Grmeo je, psovao, toptao nogama. I častio je kćer najgorim rečima kojih se u tom trenutku setio.

Sara nije ništa rekla. Nije se branila, okrenula se prkosno i krenula nazad u kuću. Učinila je šta je smatrala da je pravo. I znala je da bi opet to isto uradila.

Pošto je Sara ušla, na dvorištu je čitav minuta bila mrtva tišina.

A onda, kada je izgledalo da je prva napetost prošla, dogodilo se novo iznenađenje.

Tri jahača pojavila su se pred rančom. Jahali su vrlo mirno i zaustavili su se tačno u sredini dvorišta.

Srednji jahač bio je Bil Džons. Dvojica sa strane — Šejn i Alamo...

U dvorištu je vladao muk. Abraham Tejbor pogleda smrknuto u pridošlice. Kraj njega je stajao njegov sin Luis.

— Ostavi ih na miru, oče — reče mu tiho. — Trenutno imamo dovoljno briga. Ne bi trebalo da sebi natovarimo na vrat još više neprijatelja nego što ih već imamo.

— Čuti! — huknu stari. — Ovde još uvek ja određujem šta će se činiti.

On se okrete ka Šejnu i njegovom pratiocu i naredi im glasom koji nije trpeo pogovora:

— Predajte vaše oružje! Sve ostalo videćemo kasnije!

— Da li vam još nešto leži na srcu, ser? — upita Šejn suvo.

Dok je to govorio pomerila se njegova puška kao slučajno malo udesno i sada je bila uperena tačno u rančera.

Luis Tejbor pokuša još jednom da posreduje. Preklinjućim glasom reče:

— Smiri se, molim te, oče. Izgleda da su ovi ljudi došli u miroljubivoj nameri.

Pre nego što je rančer stigao da odgovori, reče neko uzrujanim glasom iza zapadnjakovih leđa:

— Gazda, imamo ih svu trojicu pred našim cevima. Nema ništa da se brinete! Izdajte naredbu i saseći ćemo ih na komade!

Sada je situacija postala dosta opasna za pridošlice. Zapadnjak se trudio da se njegovo iznenađenje ne prime ti. Držao je i dalje rančera na oku, dok se Alamo lagano okrenuo.

Video je četvoricu koje nije primetio pred sobom u dvorištu. Morali su u poslednjem trenutku izaći iz kuće za momčad.

Alamo se ravnodušno smeškao na uperene cevi, iako je znao da bi pucali kad bi im gazda to naredio.

Zapadnjak je rešio da iskoristi šanse koje je još imao. Mogao je da započne borbu. Ali kome bi to pomoglo? Znao je da više ne može da uhvati rančera na trik, kao pre nekoliko sedmica u Timber Krosingu. Sem toga, Tejbor je sada bio u drukčijem psihičkom stanju.

— Dakle? — upita rančer.

Šejn slegnu ramenima.

— Izgleda da smo ovaj put izvukli kraći kraj. Ni na pamet nam ne pada da započnemo borbu. Ne želim da se ovde nepotrebno proliva krv. Mister Tejbor zašto nećete s nama da se sporazumete? Mi smo došli k vama da vam pomognemo u borbi protiv Arizona Džeka. Ne bi zaista imalo nikakvog smisla da se sada međusobno poubijamo.

Abraham Tejbor se trže. Po njegovom širokom čelu iznenada izbiše graške znoja. Jedan od četvorica za leđima pridošlica reče odlučno:

— Izdajte naređenje, gazda! Samo to čekamo da ih saseckamo!

Rančer progovori teškim glasom:

— Predajte se rađe. Onda se možemo dogovoriti. No ako ipak želite borbu, samo počnite! Možda ćete smaknuti mene i nekoliko mojih ljudi. Ali ni od vas niko živ neće izaći odavde. Ja ništa ne tražim od vas sem od ovog ovde!

On pokaza na Bila Džonsa, koji je u međuvremenu pobledeo.

— I šta će se dogoditi sa Bilom? — upita Šejn ozbiljno. — Obećavate li da ga nećete ubiti, Tejbor?

— U redu, neće biti ubijen — odvrati rančer, ali pri tim rečima zaigrao je surov osmejak u uglu njegovih usana. Pomisli na Pita Dosona, kojeg je gonio pred sobom do Timber Krosinga. Zar takva kazna nije gora od smrti?

— Onda dobro — reče zapadnjak i zatakne „vinčesterku” mirno nazad u futrolu na sedlu, pre nego što je sjahao i prišao Abrahamu Tejboru.

Alamo i Bil Džons takođe sjahaše. Šejn tiho reče Bilu:

— Ne treba da se plašiš, amigo. Ne sme ti faliti ni dlaka s glave. To ti obećavam!

— Nadajmo se da si u pravu — odvrati Bil takođe tiho. — Ja poznajem Tejboru duže i bolje nego ti. On je jedan prokleti đavo. Obećao je da me neće ubiti. Ali on može da izmisli kaznu težu od smrti.

Govorio je tačno ono što je i zapadnjak mislio o Tejborovim rečima, pa Šejn samo sleže ramenima i ne odvrati ništa.

Rančer naredi ljudima:

— Vežite Džonsa ponovo za stub, uz koji je ranije stajao. Dva čoveka inja da stoje kao straža kraj njega.

Trojica se stušitiše ka Džonsu da izvrše naredbu. Šejn i Alamo držali su se pasivno.

Po njihovoj proceni bilo je najbolje da se zasad drže mirno.

Od dolaska Šejna, Alamo i Bila Džonsa na ranč prošlo je pola sata. U tim dramatičnim minutima dok su

svi bili koncentrisani na pridošlice, još trojica su se privlačila rančerskoj kući.

Kao zmiје provlačili su se kroz polusprženu travu, koristeći svaki žbun kao zaklon.

Vođa trojice bio je Arizona Džek. Njegov napad na Tejborov ranč bio je neuspešan, ali on je odmah izmislio jedno novo đavolstvo. Da bi postigao svoj cilj odabrao je dvojicu svojih najboljih ljudi za ovaj opasan poduhvat.

Jedan je bio Misuri Den. Nosio je izlisanu uniformu armije Juga sa oznakama čina poručnika. Bio je plavokos čovek od nešto preko trideset godina, hladnih, surovih očiju. Još u početku rata dezertirao je iz regularne armije i priključio se zloglasnim jahačima pukovnika Kvantrela.

Kada je ta grupa bila uništena, otišao je Misuri Den, koji je prošao samo sa jednom lakom ranom, dalje na zapad i upoznao se sa Arizona Džekom koji je tada bio tek na početku svoje banditske karijere. Već posle kratkog vremena postao je desna ruka Džeka Genona, i bio je bez sumnje isto toliko opasan kao i njegov vođa.

Treći u grupi bio je mešanac iz Oklahome, po imenu Čiroki, brz i na nožu i sa koltom. On nije imao prijatelja čak ni u eskadronu. Bio je usamljenik kojeg su se svi bojali.

Ta trojica su se, dakle, privlačila kući dok se rančer na dvorištu raspravljao sa Šejnom.

Potpuno bešumno otvorili su banditi zadnja vrata kuće. Tiho su se popeli širokim drvenim stepenicama na gornji sprat. Na kraju stepeništa Genon i Misuri Den se zaustaviše, a mešanac krenu sam dalje preko polumračnog hodnika. Osluškiavao je kratko na svakim vratima koja su se nalazila sa obe strane hodnika. Zaustavio se kraj pretposlednjih vrata sa desne strane. Pogledao je ka Genonu i Misuri Denu i mahnuo im.

Iza tih vrata nalazila se gostinska soba Tejborovih. Pošto je Saru Tejbor njen otac oterao u kuću, ona se povukla u tu sobu i razgovarala sa Virdžinijom Preston. Jednostavno je osećala potrebu da proćaska s nekim ljudskim bićem.

— Vi ste se isto tako oduprli naređenju vašeg oca, kao i ja svom ocu — govorila je Virdžinija. — Vi volite tog Bila Džonsa kao što i ja volim Džeka Genona. I pošto

ga volim, hoću da mu se vratim. Niko me u tome neće sprečiti. Čak ni vaš otac, Saro, nema prava da me ovde drži kao zarobljenicu.

Sara Tejbor odlučno odgovori:

— Situacija ipak nije ista. Taj Arizona Džek je prestupnik. To morate da uvidite. Jednog dana završiće na vešalima.

— Vi mu činite krivo — povika Virdžinija strasno. — Ako je Džek prestupnik onda ni Džons nije ništa bolji. I on je izvesno vreme jahao sa eskadronom.

— Ali on je na vreme uvideo da se nalazi na pogrešnoj strani. Bio je samo zaslepljen, Virdžinija. Isto toliko zaslepljen kao što ste u ovom trenutku vi. Kažem vam da...

Vrata se otvoriše i Sara zaneme. Otvorila je usta da krikne, ali ništa nije prelazilo preko njenih usana.

Pravim panterским skokom polete Čiroki na nju i pritisnu joj šakom usta, tako da je jedva mogla da diše.

Borila se svom snagom, otimala se, grebala, pokušavala napadača da ugrize za ruku. Ali u čvrstom zagrljaju Čirokija njen otpor je popustio tako brzo kao da joj je snaga iznenada sagorela.

Arizona Džek stade pred Virdžiniju i privuče je k sebi. Ona ga poljubi i suze radosnice kliznuše joj niz obraze.

— Oh, Džek — prošaptala je. — Kako sam srećna što ćeš me odavde izvući.

Džek je pomilova po kosi i odvrati tiho:

— Moramo odmah odavde, draga. Tejborovu devojkicu ćemo povesti kao taoca.

— Ali Džek, ona može ipak...

— Veruj mi da je bolje da je povedemo sa sobom. Ako je ostavimo ovde ona će za nekoliko minuta celu momčad da nam natovari na vrat. Ne treba da se brineš da ću joj nešto učiniti. Neće joj ni dlaka faliti s glave.

Virdžinija kimnu glavom u znak saglasnosti. Kada bolje razmisli, Džek je u pravu. Tu odluku je doneo misleći samo najbolje. U njenim snovima ovaj muškarac nije bio bandit. Ona je u njemu videla samo ono što joj je prijalalo, što je želela, ali nije umela da vidi grubu stvarnost. Malo se samo zamislila kad je videla kako je brutalno Sara vezana i kako su joj zapušena usta, ali onda se po-

novo predala svojoj sreći i neočekivanom ponovnom viđenju sa Džekom Genonom.

— Treba da idemo — reče vođa bandita i dade znak svojim pratiocima.

Čiroki, snazni, i visoki mešanac, prebaci Saru Tejbor preko ramena i ponese je ka vratima, koja je Džek oprezno otvorio. Kratko je zastao i oslušnuo šumove koji su dopirali ovamo iz dvorišta. Tamo se još vodila diskusija između Abrahama Tejhora i Šejna.

— Napred! — naredi Arizona Džek. Rame uz rame sa Virdžinijom prošao je hodnikom. Tik iza njega pratio ga je Čiroki sa Sarom preko ramena a na kraju se pojavio Misuri Den sa oba revolvera u rukama.

Ali to nije bilo potrebno. Jedina prepreka na koju su naišli bila je stara Kiti koja se iznenada pojavila na zadnjim vratima. Otvorila je usta da krkine, ali iz grla joj je izašao samo prigušen, neartikulisani krik kada ju je Arizona Džek udario pesnicom. Prevrnuvši očima pala je na kolena i Arizona Džek je pridržao onesveščenu na vreme da se ne sruši i time prouzrokuje opasan šum.

— Dalje! — prosikta on. — Ona će spavati bar još pola sata.

Izvukli su se kroz zadnja vrata napolje i krenuli ka šumici u kojoj je pre dva dana i Bil Džons ostavio svog konja.

Džek Genon je na sve mislio i za Virdžiniju poveo rezervnog konja. Sara će morati sa jednim od njegovih pratilaca da podeli sedlo. Ili sa njim! Džek priđe rančerovoj kćerki i reče odlučno:

— Moj konj je najjači od svih. Zato stavite plavu lepoticu na njega.

Onda uzjahaše i pojuriše brzo ka severu. Već posle dva kilometra sreli su se sa eskadronom koji je čekao na njih, kao što je vođa naredio. Uniformisani banditi imali su nekoliko slobodnih konja i Virdžinija reče Džeku:

— Sad može Sara sama da jaše.

Arizona Džek se samo osmehnu i zavrte glavom. To je bio ceo njegov odgovor. Virdžinija oseti iglu ljubomore. Nije li se Džek valjda iznenada zaljubio u Saru?

Htela je to odmah da zna i povika ljutito:

— Ti si obećao da toj devojci neće faliti dlaka s glave, Džek. Otkad ti to ne držiš svoju reč?

Džek Genon se ponovo osmehnu. Levom rukom provukao je Sari kroz kosu i odvratio ironično:

— Da ti nisi malo ljubomorna, leđi? Zar mi nećeš priuštiti malo zadovoljstvo da opet jednu plavušu držim u naručju?

Virdžinija stisnu usne i učuta. Već joj je bio na jeziku oštar odgovor, ali se rađe uzdržala. Nije želela da ceo eskadron čuje njihovu raspravu i da se posle meša u njihove odnose.

Možda on hoće samo da me isproba da vidi da li sam ljubomorna, pomislila je. Muškarcima treba katkad priuštiti ta mala zadovoljstva. Ali, neće mu pokazati da je izgubila živce.

O tome je razmišljala Virdžinija Preston dok je Đavolski eskadron po Genonovoj naredbi ponovo krenuo.

Sara Tejbor je i dalje sedela ispred Džeka Genona u sedlu. U međuvremenu izvadio joj je gužvu iz usta i sada je mogla da vrišti i da grdi. Ali ona nije dala glasa od sebe. Samo je mislila na to da će njen otac uskoro sa celom svojom velikom momčadi biti na tragu ovih desperadosa. Sara je sve svoje nade polagala u moć svoga oca, ali nije mislila na to da je đavolski rafinirani Arizona Džek to uračunao u svoj plan.

Jahali su sve dublje u brda.

Bil Džons je ponovo stajao vezan uz potporni stub nastrešnice u velikom dvorištu Tejborovog ranča.

Abraham Tejbor ga je dugo smrknuto posmatrao, uto-
nuo u ćutanje. Još se izgleda nije odlučio šta sad da preduzme.

— Dakle, ti voliš moju kćer, Bile Džons? — upita najzad dubokim glasom. — Ti bi je zaista oženio? Ti, si-
ne jednog bednog lovca na mustange?

Bil Džons malaksalo kimnu glavom. Osećao se teles-
no iscrpljen i kao prebijen, ali njegove oči su bez straha
susrele pogled starog rančera.

— Odgovori! — grmnu Tejbor. — Hoću određen odgovor na moje pitanje! Je li jasno?

— Zašto vi nas, Džonsone, toliko mrzite? — upita Bil tiho. — Zar vam nije dovoljno što su moj otac i moja braća ubijeni? Želite li i mene da smaknete i vašu kćer učinite nesrećnom?

— Umukni! — grmnu stari. Ja ću Saru time samo usrećiti ako se pobrinem da dobije drukčijeg muža!

— Vi još niste odgovorili na moje pitanje — nastavi Bil. — Otkud u vama tolika mržnja?

— Pitaj svog oca, Džons!

— Njega više ne mogu da pitam!

— Onda ću ti reći: tvoj otac mi je preoteo ženu, koja je stvarno meni pripadala. Odonda ga mrzim, mrzim sve koji nose ime Džons.

Bil pljunu i pogodi vrh rančerove čizme. U stvari on to nije nameravao. To je trebalo da bude samo gest prezira, ali je Tejbor u međuvremenu, posle svojih zadnjih reči prišao Bilu dva koraka bliže. Bil se sam užasn timer kad je video šta se dogodilo. Jer ovo se smatralo najvećom uvredom.

Ljudima u dvorištu zastao je dah.

Abraham Tejbor poblede. Zapanjeno je gledao u svoju desnu čizmu i više puta zavrteo gadljivo glavom. A onda upita glasom koji je ličio na daleku grmljavinu iz njegovih grudi:

— Zašto si to učinio?

— Hteo sam time da pokažem šta je moja mati stvarno o vama mislila, Tejbor — odvrati Bil glasom koji mu je drhtao od gneva. — Sreća za nju da niste postigli svoj cilj, Tejbor, jer bi moja mati bila žena vredna sažaljenja.

nehotice se stari čovek od ovih reči zgrči. Svaka od njih pogodila ga je kao igla. Stajao je neko vreme i zurio u tle, a onda se lagano okrete.

Njegov pogled je lebdeo iznad glava njegovih ljudi i zaustavio se na čas na jednom žilavom jahaču kome je njegov drugar nadenuo ime „Bič”. Ovo ime nosio je s pravom jer je bio pravi umetnik s bičem, koji je zamotan nosio zadenut za svoj pojas. Ne jedanput je on svoju veštinu prikazivao pred drugovima, kada je uspevao sa deset metara da im izbiје polupopušenu cigaretu iz usta.

Bio je on i u situaciji da svoj bič upotrebi i za opasnije stvari. Pre pola godine je, na primer, jednom strancu u krčmi Timber Krosinga otkinuo uho.

— Kerli! — pozva ga gazda.

Bil je poznavao Kerlija isto tako dobro kao i sve ostale momke u dvorištu i odjednom ga uhvati paničan strah.

Kerli priđe gazdi, vukući noge.

— Šta je, gazda? — upita otegnuto.

— Udesi ga! — naredi rančer.

— Koliko, gazda?

— Daj mu malo više nego što je od mene dobio Pit Doson. Ti se još sećaš onog kopileta koji nije pazio na mog sina Stivena i pustio je da ga ustrele!

— Naravno, gazda. Bojim se samo da Džons neće toliko izdržati kao Pit.

— Odluku prepuštam tebi. Ti se dobro razumeš u bič, pa ćeš takođe znati i koliko čovek može da izdrži.

— U redu, gazda.

Bil Džons klonu.

Već je verovao da oseća užareni bol na svojoj koži i zatvorio je oči.

Kerli mu polako priđe.

On razmrda malo desnicu. U tom trenutku mu jedan tihi glas reče:

— Pričiniće ti veliko zadovoljstvo da dokrajčiš jednog izgubljenog čoveka, zar ne? Ne bi li se rađe prvo malo ogledao sa mnom ?

Kerli se upola okrenu i pogleda onog što je to rekao sevajući očima. Zapadnjak je tu stajao opušteno, ruku prekrštenih na grudima. Njegove oči su bile kao dva komada leda dok je gledao čoveka s bičem.

Kerli se zajedljivo isceri kad je ugledao da Šejn uopšte nema oružja u ruci. Ta budala! pomisli. Sad ću mu pokazati šta sve čovek sa bičem može da učini!

Svako u dvorištu mislio je isto kao i Kerli. Jer oni su već doživeli da je Kerli sa bičem smaknuo jednog prevejanog revolveraša.

A taj je već držao obe ruke na drškama svojih koltova kad je Kerli tek zamahnuo bičem.

Šta će se tek dogoditi sa ovim Šejnom, koji je još uvek držao ruke prekrštene na grudima.

— Gazda — reče Kerli molećivo — pustite me da počnem s ovim.

Abraham Tejbor kimnu glavom.

— Zašto da ne, Kerli? Pazite se, Šejn! Sad ćete naleteti na čvrsto!

Zapadnjak slegnu ramenima.

— Biće mi zadovoljstvo da se iznenadim — odvrati mirno.

Kerlijeva ruka se podiže. Dugački kožni remen zazvižda kroz vazduh.

Ljudi okolo kriknuše kad se zapadnjak iznenada pomerio. Takvu nečuvenu brzinu još niko od kauboja nije video.

Da su imali vremena da se prethodno klade, samo bi se budala kladila na zapadnjaka. A sada su mogli da vide da je taj čovek brži od biča koji je siktao kroz vazduh.

Šejn kliznu u stranu. Istovremeno skupi ruke. Bič ga promaši za širinu šake.

A onda polete Šejnova desna ruka nagore. Srebrna munja polete ka Kerliju, pogodi ga i sruši na mestu.

Ponovo zavlada duboka tišina.

Šejn priđe mirno nepomičnom čoveku i podiže predmet kojim ga je lupio po glavi. Bio je to tomahavk koji je dobio od Alamo Bridžera.

Kao da se ništa nije dogodilo, stavi tomahavk ponovo pod svoju kožnu jaknu i htede da se vrati ka Alamou.

Tada se razlegao glas Abrahama Tejбора.

— Vi ste ubili jednog od mojih najboljih ljudi! Zbog toga ću vas smaknuti!

— On nije mrtav — odvrati zapadnjak mirno. — Možete se uveriti, Tejbor. Kerli je pogođen tupom stranom. Neće imati ništa sem jedne čvoruge na čelu i možda malog potresa mozga. Je li to za vas dovoljan razlog da nekog ustrelite?

Tejbor je frktao od besa. Držao je revolver u ruci i njime ciljao tačno u zapadnjakovu glavu.

I drugi ljudi iz Tejborove momčadi uperili su ponovo svoje koltove i puške u Šejna i Alamo. Situacija je za obojicu postala krajnje opasna.

Kada bi se sada počeli boriti ne bi živi izašli iz ovog veštičjeg kotla. To su znali i trudili su se da sačuvaju mir. Potrebna je bila samo mala iskra pa da barut u ovim ljudima oko njih eksplodira.

U tim trenucima preteću napregnutost iznenada je razbio topot konja.

Bio je to usamljeni jahač, koji se stuštio u dvorište i tik pred zapadnjakom zaustavio svog vranca.

Nosio je otrcani sombrero, crvenu pamučnu košulju i isprane zelenosive pantalone. Preko grudi nosio je širok kožni pojas, načičkan mecima. Gusti brkovi dosezali su mu skoro do uglova vilica.

Odmah je shvatio situaciju i uperio pogled u zapadnjaka.

Šejn je poznavao jahača. Zvao se El Vakero i u njegovim venama teklo je mnogo meksikanske krvi. Bio je divlji momak koji se celog života borio po jugozapadu.

On ispriča Šejnu na španskom, nadajući se da ga drugi neće razumeti, sledeće:

— Do pre dva časa jahao sam sa svojim ljudima tražeći tebe, Šejn. Ali to ovi ljudi ovde ne treba da znaju. Ja sam se razišao sa banditima. I ja sam bandito, Šejn, ti to znaš. Ali šta je Džef sada uradio to ide protiv moje časti. Hteo sam prvo protiv njega da krenem ali to nije imalo nikakvog smisla. Bio bih ubijen. Zato sam smatrao za bolje da ti kažem šta se u međuvremenu dogodilo. Dok je veliki Tejbor iskaljivao svoj bes na Bilu Džonsu Džek je oteo Tejborovu kćer. Ona će proći kroz gadne stvari ako ostane u njihovoj vlasti. Adios, amigo Šejn. Moram se potruditi da između mene i mojih bivših partnera bude što više kilometara.

On okrenuo konja i odgalopira nazad u noć. Topot njegovog konja odjekivao je ka jugu.

— Šta je rekao? — upita Tejbor mrzovoljno. — Ko je taj neobičan čovek?

— Jedan moj stari poznanik — odvrati Šejn. — On je dezertirao iz bande Arizona Džeka i sada se nalazi u bekstvu. Doneo mi je loše vesti. Ako je tačno šta mi je rekao to će biti težak udarac za vas: vaša kći je u vlasti Arizona Džeka.

Rančer se trže kao da ga je ošinio bič. Ljudi oko nje-ga zadržaše dah.

Lagano spusti rančer ruku sa revolverom.

— To nije istina — prošikta divlje. — Moja kći je sa Virdžinijom Preston u kući. I svi znamo da je napad ban-dita odbijen. Ko zna zašto je taj komični Meklikanac is-pričao tu bajku. Možda se iza toga krije neka nova đavo-lija.

— Ja mu verujem — odvrati zapadnjak mirno. — Naredite svim ljudima koji su ovde da se popnu u sedla.

— Vi ste pošasaveli, Šejn! — povika ljutito rančer. — Držite li me za budalu?

— Onda idite u kuću i pogledajte sami! — odvrati Šejn hladno. — I sada vam poslednji put nudim našu po-moć. Ako i sada odbijete, možete po meni otići do đavo-la! Uopšte više ne uživam u tome da se sa jednim starim, nerazumnim bizonom, kao što ste vi, ovde raspravljam! Idite konačno i uverite se da li je Sara u kući.

To je bio jezik koji je Tejbor dobro razumeo. On za-denu revolver u futrolu i bez reči se odgega u kuću. Nje-gov sin Luis pratio ga je u stopu.

Posle izvesnog vremena ljudi na dvorištu začuše di-vlji krik, a u istom trenutku izjuri Tejbor kao da ga đa-voli gone. Za njim se pojavio Luis bledeg, napregnutog lica.

— Bili ste u pravu, Šejn — reče Tejbor i pruži mu ruku. — Primetite moje izvinjenje za sve što se poslednjih časova dogodilo.

Zapadnjak previde pruženu ruku.

— Ne, Tejbor — odvrati on hladno — tako vas lako neću pustiti. Prvo ću postaviti svoje uslove. I ako na njih zaista pristanete, onda ću prihvatiti izvinjenje.

— Do đavola, govorite već jednom šta hoćete! — po-vika rančer očajno. — Nemam vremena, sa vama da vo-dim duge razgovore. Hoću da vratim svoju kćer. Pomozite mi da nađem Saru i pokloniću vam pola svoga ranča.

— Neka to bude reč za koju ću vas držati, Tejbor. Mi ćemo vam pomoći da uhvatite bagru koja je otela vašu kćer. Ali Bil Džons mora ići s nama. On ima pravo na to.

Ovaj put rančer se nije odupirao.

On je svoju mržnju prema Džonsovima zaboravio.

Sada je za njega bilo još samo jedno važno: život njegove kćeri. On je već jedno dete izgubio i nije hteo da izgubi i drugo.

Dok je zapadnjak sekao konopac kojim je Bil Džons bio vezan za stub izvikivao je rančer svoje naredbe po dvorištu. Najbrži jahač u momčadi dobio je nalog da obide spoljne postaje ranča i da većinu ljudi dovede ovamo.

Uskoro je taj jahač jurnuo iz dvorišta i izgubio se u preriji. Uskoro nakon toga i ostali su bili spremni za jahanje.

Na čelu svoje momčadi galopirao je iz dvorišta Abraham Tejbor.

Ostali su samo stara Kiti i Džeremija i Tobija koji više ne bi mogli izdržati tako naporno jahanje.

Šejn sa Alamom i mladim Bilom Džonsom napusti dvorište tek kad su se ostali već bili izgubili u daljini.

Čekali su da se Bil makar malo osveži, a onda su mu u koralu pronašli jednog brzog konja i osedlali ga.

Lov je počeo.

*

Duboka tišina ležala je nad rančom Abrahama Tejborra Džeremija i Tobija predoše dvorištem i udoše u rančersku kuću.

— Ovo je jedan šasavi svet — progundā Džeremija i premesti svoj neizbežni duvan za žvakanje iz levog u desni obraz.

Njegov prijatelj Tobija kimnu glavom sa razumevanjem i procedi:

— Jedva da nas dvojica dođemo do malo mira. Možda će nam Kiti dati malo viskija, kao što nam je obećala.

— Možeš se na mene osloniti, mladiću. Kiti je moja potajna prijateljica, moraš to znati. Meni za ljubav smanjiće malo rezervu starog.

— A ako on to otkrije?

— Ne boj se. Kiti se to ne može dogoditi.

Ušli su u kuhinju i našli Kiti kako sedi na stolici i stavlja sebi oblog na čelo. Stenjala je uplašeno i drhtala, a u očima joj se čitao jak bol.

Džeremija se pažljivo nagnu nad njom i reče:

— No, Kiti, stara devojk, šta se dogodilo?

— Ođalamio me je prokleti đavo — jadikovala je. — Kad mi dopadne šaka videće on svoje. Onda ću ga udariti žaračem da mu oči ispadnu.

Kukala je i pretila tako još neko vreme, a onda se iznenada okomila na ovu dvojicu:

— Vi stari razbojnici! Oh, vi, ništarije! Šta tražite ovde u kuhinji? Zar niste za to ovde da držite štalu i dvorište u redu? Gubite se napolje, ali brzo. Inače ću...

Više nije mislila na udarac koji je dobila od Arizona Džeka. Skočila je iznenada sa kutlačom u rukama i počela da tera oba starca.

— Ali Kiti... — kriknu Džeremija i istovremeno zbog glasne dreke izgubi svoj duvan za žvakanje. — Kiti, to nije trebalo da mi učiniš. Ti si mi bila obećala da ćeš mi dati jedan viski. Jedan dobrog ukusa koji rančer sam pije...

Debela Kiti bila je neumoljiva. Ona zamahnu varjačom.

Dva stara kauboja odjezdiše do vrata. Ali tamo stekoše neočekivanu zaleđinu. Neko ih iznenada lupi po plećima.

Starci i Kiti se okrenuše i s nevericom pogledaše u pridošlicu.

— Ti, Pit? — promuca Džeremija. — Ali gazda je rekao da će ako te još jednom vidi na ranču...

— Izlazite napolje — viknu Pit Doson. Njegovo od mržnje izobličeno lice dovoljno je govorilo. — Ili možda hoćete da vam rađe pošaljem po koju kuglu u vaše glupe glave? Ranč gori! Zar to još niste primetili?

Onda ono troje istrčase kao da ih đavoli gone. Počeo je da se oseća dim paljevine i oni ugledaše prve plamenove kako se podižu iz štale i kuće za momčad. Istovremeno opaziše da je plamen uhvatio i glavnu zgradu.

Doson više nije obraćao pažnju na troje starih koji su u panici potrčali ka bunaru i uplašeno počeli da nose vodu i pokušaju da ugase požar.

Pit potrča u kuću. On se u njoj dobro snalazio. Znao je takođe gde rančer drži novac. Nalazio se u malom čeličnom sefu u rančerskoj kancelariji.

Pit poslao nekoliko kugli u bravu, koja i nije bila naročito čvrsta. Onda otvori vrata sefa i brzo počeo da vadi banknote odande. Nije bilo onoliko, koliko je revolveraš očekivao, možda pet hiljada dolara, ali ako bude brižljivo s tim postupao, moći će dosta dugo od toga da živi.

On brzo sakri novac pod jaknu i ponovo se izvuče iz kuće. Smejao se pakosno gledajući kako dva starca i Kiti još uvek očajnički pokušavaju da ugase vatru.

On mirno priđe konju i uzjaha. Prođe tik kraj Tobija i doviknu mu:

— Kad se rančer vrati reci mu da sam ja potpalio njegovu kuću. I to zato da mu se osvetim za sve što mi je učinio. Reci mu to!

Zatim obode konja i pojuri iz dvorišta. Iz njega se čulo pucketanje vatre, sve jače, a plamenovi su lizali sve više ka čelično plavom nebu popodneva. Uskoro su se srušile prve grede i paklena vrućina bila je iz trenutka u trenutak sve jača. Najzad dva stara kauboja i Kiti više nisu mogli izdržati između zapaljenih kuća.

Tada još jednom začuše pakosni smeh revolveraša i onda ovaj iščeze.

★

Jutarnje sunce pojavilo se iza bregova kada je Arizona Džek sa svojom divljom hordom stigao u dolinu, u kojoj je ležao ranč Džonsovih. Vođa zaustavi konja na jednom brežuljku i pažljivo pogleda pred sebe da bi se uverio da ne jašu u neku klopku. On je bio oprezan čovek i uvek se prvo brinuo da ga ne dohvati ruka zakona, a onda je računao i sa svim ostalim mogućnostima.

Iza njega pojaviše se ostali banditi. Konji su umorno oborili glave. Tišina je plegla po dolini. Nigde znaka od nekakve opasnosti.

Misuri Den pritera konja ka Genonu.

— El Vakero nije više tu, gazda. Po svemu sudeći je potajno otprašio odavde.

Arizona Džek se iznenada trže i njegovo se lice iskri-
vi.

— Taj prokleti pasji sin! Možda je otišao kod Tej-
bora i sve mu ispričao. Hajdete, moramo dalje. Tek na
ranču bićemo u sigurnosti. Na otvorenom polju možemo
još upasti i u neku zamku. Oni su sada sigurno jači od
nas.

Začu se brzi topot. Sa juga je dolazio jedan jahač.
Banditi mu pogledaše u susret

— To je Rik Nelson — primeti Misuri Den. — Ja sam
mu naredio da se pod zaštitom noći vrati. Sad ćemo vi-
deti šta se dogodilo. Jaši kao sam đavo.

Rik Nelson dojuri. Bio je nizak rastom i još veoma
mlad, pa se držao u sedlu kao džokej. On naglo zaustavi
konja pred vođom i povika:

— Tejbor je okupio svu svoju momčad. Ako se ne po-
žurimo stići će nas pre nego što se dohvatimo tvrđave!

Džek Genon se zajedljivo nasmeja.

— Dotle dok držimo u našim rukama njegovu kćer,
ništa nam se ne može dogoditi. Život njegove kćeri suviše
mu je dragocen.

Virdžinija Preston mu priđe.

— Ah, kakav si ti pokvareni tip, Džek! — prasnu. —
Sara je bila u pravu kad me je na tebe upozoravala. Kako
sam ti samo mogla verovati!

Džek Genon joj prilepi zaušnicu tako da se ona sruši
iz sedla. Posramljena i uvređena ona obori glavu. Suze
joj kliznuše niz obraze.

Kao grmljavina razlegao se topot konja. Veliki gazda
Tejbor približavao se sa svim svojim ljudima. Iz kanjo-
na se podigao visoki oblak prašine.

— Šta sad, gazda? — upita Misuri Den.

— Čekajte! — reče Arizona Džek hladno. — Sad će tek biti zabave. Razjarićemo Tejboru do besvesti. A onda ću ja biti taj koji će postavljati uslove.

Čekali su. Topot je bivao sve glasniji. Obe zarobljene žene bile su stisnute među banditima. Arizona Džek je uperio svoj revolver u Saru Tejbor.

Posle desetak minuta pojavio se Tejbor sa svojom momčadi. On podiže ruku kada je ugledao bandite. Sa psovkom izvuče „vinčesterku” iz futrole i kao da je hteo naslepo da započne borbu.

Ali Šejn je već bio kraj njega i stavio mu ruku na mišicu.

— Sačekajte, mister Tejbor.

— Do đavola, ja...

— Ako vam je mio život vaše kćeri onda ne preduzimajte ništa u ovom trenutku — prekide ga Šejn oštro.

— Ali šta...

Ponovo ga zapadnjak preseče u reči.

— Moje oči su malo oštrije od vaših, mister Tejbor. Zar ne vidite da je Arizona Džek uperio revolver u vašu kćer? U onom trenutku kada napadnemo eskadron, on će je ustreliti.

Obe momčadi stajale su jedna prema drugoj na oko dvesta koraka udaljenosti. Sada se iz Đavoljeg eskadrona izdvojio jedan jahač sa belom maramom, poslat kao pregovarač. On je mirno dojahao ka momčadi sa ranča. Tik pred moćnim rančerom zaustavio je konja i pakosno se iscerio.

— Reci svoju poruku! — prasnu Tejbor.

Izaslanik zavrte glavom.

— Ali, ser trebalo bi drukčijim tonom sa mnom da razgovarate. Šta imate od toga ako mog gazdu nepotrebno uzrujavate? Hajdete da razgovaramo kao ljudi!

Tejbor je zbunjeno gledao iz svog sedla. Duboke brazde usekle su mu se u lice. Od ponosnog i moćnog rančera, koji je godinama vladao celim krajem, nije mnogo ostalo. Sada je on bio samo još jedan stari čovek kojeg

je pritisla briga za sopstveno dete.

— Dobro — odvrati slomljenim glasom. — Šta hoćete vi od mene, mister?

— To već zvuči drukčije — bio je zadovoljan izaslanik. — Ja sam Misuri Den, predstavnik Džeka Genona. On me je zamolio da vam izložim njegove uslove.

— Kakve uslove? Ja ću učiniti sve što je u mojoj moći, samo da dobijem nazad svoju kćer nepovređenu.

Misuri Den zadovoljno kimnu glavom. Pregovori su se konačno počeli odvijati kako je pretpostavljao.

— Vi ste veoma bogat čovek, mister, Tejbor — počeo je. — I sigurno možete sebi predstaviti da nam je potrebno mnogo novca da bismo naše ljude držali zadovoljnima.

— Nemojte toliko da pričate — prekide ga Tejbor. — Označite mi sumu koju traži Džek Genon!

— Mislili smo na sto hiljada dolara!

Unaokolo nastade mrtva tišina. Tejborovi ljudi zadržase dah. Sto hiljada dolara! To je bila neverovatno visoka suma. Da li će gazda moći da skupi toliko novca? Zna li su da je bogat, ali njegovo bogatstvo bilo je u njegovoj stoci i njegovoj zemlji. Da li je i pored toga posedovao toliko gotovinu da je mogao da ispuni zahtev Arizona Džeka?

— No, šta kažete na to? — prekide tišinu Misuri Den. Tejbor s mukom kimnu glavom.

— Recite vašem gazdi da ću sve učiniti da skupim novac.

Misuri Den kimnu zadovoljno glavom.

— Moj gazda vam daje četiri dana vremena, mister Tejbor. Ako dotle ne stvorite novac, vaša kći će umreti.

Rančer kriknu:

— Za četiri dana? Ne! To je potpuno nemoguće. Ja u tako kratkom vremenu ni u kom slučaju ne mogu nabaviti novac. Pod tim uslovima možete odmah izvršiti nad Sarom smrtnu presudu.

— Četiri dana! — odvrati desperados hladno. Okrenu konja i htede da odjaše.

Abraham Tejbor se trže, izbezumljen od besa, svoj revolver i nanišani na Misuri Dena.

— Onda ćeš ti prvi putovati u pakao! — grmnu. — A ja ću se pobrinuti za to da niko iz cele tvoje proklete bande ne izađe živ iz ove doline!

Prasnu pucanj.

Misuri Den se samo lako trže i zaustavi konja. Rančer tiho jeknu i uhvati se za ranjenu šaku u kojoj više nije bilo revolvera.

A onda svi pogledaše u zapadnjaka, koji je sasvim mirno repetirao svoju „vinčesterku”.

— Puno hvala, Šejn — izusti Misuri Den i dotače obod stetsona. — Ali i stara luda treba takode da vam zahvali. Da mu niste izbili pucaljku iz ruke, ja bih možda bio gotov, ali ni njegova kći više ne bi bila živa.

Zapadnjak ćutke kimnu glavom.

Misuri Den odjaha. Jedan od Tejborovih ljudi sjaha i podiže rančarov revolver. Pogleda ga kratko i baci ga u velikom luku u stranu.

— Više nije za upotrebu — reče.

Tejbor se u međuvremenu opet pribrao. On uputi zapadnjaku dug pogled i kao da se nešto kao osmejak pojavilo na njegovom tvrdom licu.

— Bandit je imao pravo, Šejn — reče. — Treba zaista da vam zahvalim.

— Ostavite sad to — odvrati zapadnjak. — Ja mogu sasvim dobro da shvatim da su vas izdali nervi. Možda ni ja na vašem mestu ne bi drukčije postupio.

Luis Tejbor priđe ocu i pruži mu svoj revolver.

— Evo, oče. Uzmi moje oružje. Ja ionako ne rukujem tako dobro njim.

Abraham Tejbor uze oružje i osmehnu se zahvalno. I tako tiho, kako ga Luis još nikada nije čuo reče:

— Moraću mnogo toga da povučem, što sam u poslednje vreme rekao, Luis. Trebalo je da bolje postupam s tobom. Možda bi onda sve bilo drukčije.

Sad se osmehnu i Luis. Konačno je njegov otac shvatio da je sa mržnjom i silom samo činio nepravdu.

Škripeći zubima posmatrali su Tejborovi momci kako se eskadron Arizona Džeka izgubio sa vidika. Šta bi sada Abraham Tejbor trebalo da učini? Da li mu je ipak ostao još jedan izlaz? Kada bi se borio to bi samo značilo smrt za Saru! Zato će morati da izgleda da što brže nabavi otkupninu.

Dok je rančer još uvek razmišljao kakav korak sada treba da preduzme, reče zapadnjak Bilu Džonsu:

— Slušaj me, Bile. Sada nam je potrebna tvoja pomoć. Mi ćemo se sada odvojiti od Tejborove momčadi. I ti bi trebalo da dođeš s nama. Ti poznaješ ranč svoga oca bolje nego svi ostali. Ima li još neki ulaz tamo?

Bil potvrdi.

— Ima jedan tajni ulaz koji je još moj deda u vreme indijanskih ratova napravio. Ja o tome nisam do sada nikome pričao. Ali sada ću to učiniti zbog Sare.

— Dobro — odvrati zapadnjak. — Sad ćemo još sačekati da vidimo šta će Tejbor smisliti. Za svaki slučaj ne treba mu o ovome ništa reći. Mogao bi lako sve da pokvari.

Abraham Tejbor je još uvek bio jako neodlučan. Znao je da ne može toliku otkupninu da skupi za četiri dana. Ostalo mu je samo još da rizikuje jednu očajničku borbu. Borbu koja bi Saru mogla stajati života.

Odluku je odložio dolazak dvojice jahača na potpuno iscrpljenim životinjama. Jadni konji bili su okupani u znoju i poslednjih stotinu metara formalno su se vukli.

Ta dvojica bili su Džeremija i Tobija, starci sa ranča. Ništa nije ostalo od odmora koji su priželjkivali.

— Ranč je spaljen — mucao je Džeremija. — Sve je propalo, gazda...

Abraham Tejbor se savi u sedlu. Sada je bio samo jedan stari, slomljeni čovek. Ranč je spaljen! Životno delo uništeno! To je bilo suviše, šta mu se sve desilo poslednjih sedmica. To čak ni on nije mogao da izdrži.

— Ko je to učinio? — upita tiho, ali uzrujanim glasom.

— Pit Doson — odvrati Džeremija. — Nas je revolverom isterao iz kuće. Ništa nismo mogli da učinimo, gazda. Ranč je već goreo dok...

— Čuti! — prekide ga Tejbor. — Nije trebalo ništa ni da pokušaš. Vi nemate ništa s tim. Niste imali nikakve šanse protiv njega.

A onda izda naredbu da se krene za banditima. To je bio poslednji, očajnički korak jednog uništenog čoveka, koji je sem svega ostalog izgubio i zdrav razum. Hteo je da napadne bandite na ranču Džonsovih. Bio je spreman da plati najtežu cenu...

Šejn, Alamo i Bil Džons se povukoše kad je momčad krenula. I niko nije obraćao pažnju na njih. Svako je bio obuzet svojim mislima i o stravičnoj poruci koju su doneli starci.

Ova trojica sačekaje da momčad iščezne s vidika. Onda se javi Bil Džons:

— Mi treba da jašemo drugim putem. Onda ćemo možda biti na ranču još pre Arizona Džeka.

Pojahali su. I jahali su brzo.

Arizona Džek stigao je sa svojim eskadronom na ranč na steni. Jahali su uskom stazom i naišli na četiri stražara, koje je Džek Denon ostavio.

— Sve u redu? — upita vođa bande.

Četvorica kimnuše potvrdno glavom.

— Sve je u redu, gazda.

— Niste ništa sumnjivo primetili u okolini?

— Ni žive duše, gazda. Samo nekoliko kojota i jednom nekoliko divljih konja.

Vođa bandita sjaha i skide Saru sa sedla. Hteo je da je privuče k sebi, ali ona ga je besno udarala i pljuvala mu u lice.

On lagano obrisao nadlanicom pljuvačku s lica. Oči mu se suziše u uske proreze, a u zenicama mu se pojaviše male žute tačke.

— Ah, čekaj samo ti, mačko — zareža. — Ja ću već tebe ukrotiti. Još ćeš ti ovde uživati i dugo nećeš zaboraviti život sa mnom!

— To zaista neću! — povika Sara.

Virdžinija Preston je u međuvremenu takođe sjahala i stuštila se ka Genonu da mu noktima izgrebe lice.

Genon je odgurnu i ona pade na pod.

— Gubi se! — prosikta na nju. — To da više nisi pokušala sa mnom! Opominjem te!

— Ti propalico! — kriknula je. — 'Ti nisi čovek nego životinja!

Taj očajnički krik izazvao je kod Arizona Džeka samo zajedljivi osmeh.

— Misuri! Čiroki! — pozva on svoja dva najopasnija čoveka. — Odvedite žene u kuću. I čuvajte ih dobro! One su spremne na sve!

U tom trenutku javi se jedan jahač, mlada usijana glava iz Teksasa.

— Hej, gazda! Kod nas u Teksasu smo uvek učtivi sa ženama.

Džek Genon se okrete.

— Šta to treba da znači, Henk Donkers?

— Da imam mnogo toga protiv onog što se ovde odigrava.

U dvorištu zavlada jedno opasno preteće raspoloženje. Neki od ljudi zauzeše preteći stav, spremni za borbu.

Mnogi su od njih delili mišljenje Henka Donkersa. Zapravo većina je mislila kao i on. U toj surovoj zemlji bilo je neukusno ponižavati ženu i to je bilo nepisano pravilo koga su se i banditi pridržavali.

Džek Genon oseti da se raspoloženje okreće protiv njega. I znao je takođe da nešto protiv toga mora odmah preduzeti, ako neće da za sva vremena izgubi obraz.

On jedva приметно dade znak Misuri Denu i Čirokiju koji su ovi odmah shvatili.

— Misli li još neko kao Donkers? — upita Džek oštro.

Tri mladića, takođe Teksašanina, stadoše kraj svog istomišljenika.

— Mi smatramo kao i Henk — rekoše.

— Dobro — odvrati Arizona Džek. — Vama je sigurno od ranije jasno šta to povlači. Ovde se to zove pobuna. Vi ste pogazili svoju zakletvu i zbog toga morate umreti.

Ona četvorica mladića potegoše kao po komandi. Bili su brzi i okretni. Pucnji su praštali, a meci leteli preko dvorišta.

Kada se barutni dim razisao, stajali su Arizona Džek, Misuri Den i Čiroki još uvek u svojim čizmama.

Četvorica Meksikanaca ležali su nepomično na tlu. Dvojica su ostali na mestu mrtvi, a ostala dvojica su još živeli.

Tri strelca zadenuše revolvere nazad u futrole.

Na dvorištu je zavladala mrtva tišina.

— Ima li još neko ko hoće da mi se suprotstavi? — upita vođa bande oštro. — Ako ima neka se odmah javi. Ne želim nijednog izdajnika u svom eskadronu. Dakle? Ima li još neko ko želi voznu kartu za pakao?

— Ima. Ovde.

Glave desperadosa se okrenuše. Razrogačenih očiju i bez daha zurili su u muškarca koji je to izrekao.

Muškarac je polako izlazio iz kuće.

Je li taj čovek pomerio pameću? Ne samo da je sam uleteo u kandže, lava, on je tom lavu, takođe sam, hteo da uleti u čeljusti.

Taj čovek stvarno mora da je potpuno lud!

— Kako si se obreo ovde? — upita Genon zajedljivo.
— Ko si ti, uopšte, mister?

— Moje ime je Šejn.

— Ah, to mi mnogo govori. Ti sigurno nisi došao da sa mnom igraš poker, zar ne?

Šejn slegnu ramenima.

— Ja sam u stvari ovde samo da odgovorim na tvoj izazov.

Genon prasnu u smeh.

— Jeste li ga čuli, ljudi? Ovaj mister ovde je zaista odvažan. Pa dobro, onda ćemo da sredimo stvar...

On munjevito spusti desnicu ka revolveru i sa neshvatljivom brzinom izvuče ga iz futrole.

Šejn se lako savi u kukovima. Pre nego što je Genon podigao svoj revolver, zapadnjak je opalio i smrt krenu ka Arizona Džeku.

Opasni zlikovac klonu na kolena. Revolver kliznu iz njegove nemoćne, raširne šake.

Njegove razrogačene oči gledale su začuđeno u pobedioca koji je još uvek stajao u sred dvorišta sa revolverom koji se dimio u ruci.

— Neka si proklet, Šejn — prostenja Genon. — Neka si proklet...

On se sruši licem ka tlu i ostade da leži.

Zapadnjak mu priđe, kleknu kraj njega i okrete ga na leđa. Bilo je kao što je i slutio: Džek Genon je još živio.

— Šteta je što sam oduzeo posao dželatru — promrm-lja zapadnjak tiho. — Ali to je bio posao koji mu baš i nije pripadao. Ja sam bio i sudija i izvršitelj...

Jahači iz eskdaronu stajali su još uvek zapanjeni. Njihov vođa je pobeđen! To jednostavno nisu mogli da prihvate, iako su videli.

Sasvim je drukčije stajala stvar sa Misuri Denom i Čirokijem.

Obojica su stajali jedan kraj drugog kao krvožedni vuci i čekali da zapadnjak ponovo ustane.

I kad je konačno ustao, reče Misuri Den:

— Ti si na nas izvršio prepad, Šejn. Ali sada mi preuzimamo komandu. I mi te nećemo tek tako pustiti. To ti je, nadam se, jasno...

— Jeste, to mi je od početka bilo jasno — odvrati zapadnjak suvo. — I zbog toga sam poveo sa sobom jednu malu zaštitnicu.

— Tačno — oglasi se iz rančerske kuće glas Alamo Bridžera. — A sad odbacite svoje oružje, ljudi! Više nema nikakvog smisla. A ja vam obećavam da će svakome biti obezbeđen fer postupak. Zato budite razumni!

Alamov glas imao je prosto magičan uticaj. Jedan po jedan, ljudi su bacali oružje.

Samo dvojica nisu hteli da se predaju bez borbe: Misuri Den i Čiroki. Oni su znali da ih neće mimoići vešala, pa im je bilo milije da umru od metka.

Potegli su koltove kao nikada ranije. Pa ipak su dve kugle bile brže od njihovih.

Jedna je doletela iz Alamove „vinčesterke” a druga iz puške Bila Džonsa.

Šejn se nije ni pomakao.

Sada su Misuri Den i Čiroki ležali na tvrdoj zemlji dvorišta ranča. I oni su još bili živi, kao i njihov gazda Arizona Džek...

Kada je jedan sat kasnije Abraham Tejbor na čelu svojih ljudi ujahao u dvorište ležala su tri bandita već u rančerskoj kući i Šejn im je pomagao.

Abraham Tejbor prvo zgrabi svoju kćer u naručje. Onda priđe Bilu i pruži mu ruku.

— Prihvataš li je, mladiću? — upita.

Bil prihvati ruku starog i steže je. Pročitao mu je iz očiju da će od sada zavladata mir između Džonsovih i Tejborovih.

U to izađe Šejn. Postavi se pred rančera i reče:

— Tri najgora razbojnika nalaze se u kući. Sada sigurno hoćete opet da priredite malu partiju vešanja?

Stari zavrte glavom.

— Ne, Šejn. To više nikada neću učiniti. Uvideo sam da sam u svom životu mnoge stvari pogrešno uradio. Banditi treba da izađu pred redovni sud. Nikada više neću nijednom čoveku presuditi svojom rukom, ma šta on učinio.

— To je jedna mudra i časna odluka — odvrati zapadnjak. — Ali sada ćete sigurno poći u lov na Pita Dosona koji je zapalio vaš ranč.

Tejbor ponovo zavrte glavom.

— Moraću vas i ovaj put razočarati, mister. I Dosona će jednog dana dohvatiti zakon. U to sam čvrsto uveren. Uvek se stvari poravnaju kako treba. To sam na sopstvenoj koži iskusio.

Zapadnjak pogleda rančera sa puno skeptike.

Da li on to sve zaista tako misli? Može li čovek tako odjednom da se preokrene?

Kod Abrahama Tejbora to, naravno, nije bilo nikakvo čudo. Njega je sudbina dobro izudarala. Ali koliko dugo će ostati pri takvom uverenju?

— Vi ste veoma mnogo izgubili — primeti Šejn. — Ako je sve tako kao što su javila ona dva veterana, onda su od vašeg ranča ostale samo ugljenisane ruševine.

Sedokosi rančer odmahnu prezrivo rukom.

— Verujete li vi zaista, Šejn, da mi to mnogo znači? Ja posedujem celu zemlju. Imam toliko stoke koliko običan čovek ne može ni da zamisli. Jedan prljavi mali palikuća ne može me tako lako da obori na kolena.

Iz kuće izađe Virdžinija Preston. Na njoj su se videli napori kroz koje je prošla. Ali istovremeno izgledala je toliko zanosna, pravo oličenje žene iz snova.

Abraham Tejbor je nije video jer joj je bio okrenut leđima. Zapadnjak je gledao preko Tejborovog ramena i odjednom je mnogo toga shvatio. Postalo mu je jasno zašto je Arizona Džek oteo tu devojkicu. To sigurno nije bilo samo zbog otkupnine.

Virdžinija najzad priđe rančeru i stade kraj zapadnjaka.

— Na čemu ste sada? — upita položivši ruku na zapadnjakovo rame. — Stojite ovde jedan prema drugom kao dva neprijatelja.

Abraham Tejbor se osmehnu, ali to nije zvučalo od srca.

— Mi nismo nikakvi neprijatelji, mis Peston. Mene samo interesuje zašto je Šejn prihvatio ovaj zadatak. Zar ne, Šejn? Vi još uvek delite moje mišljenje, ili? Tu mora da postoji još jedna stvar.

Zapadnjak slegnu ramenima.

— Zaista tako mislite, mister Tejbor?

U međuvremenu postalo je veoma vruće. Sunce je stajalo tačno u zenitu i tako je nemilosrdno peklo kao da je i ono veliki gazda Abraham Tejbor, koji je ponovo počeo da oseća svoju moć.

— Da, ja to zaista mislim, Šejn — nastavi rančer. — Ja u sebi mislim da ste vi predstavnik vlasti.

Zapadnjak nabra čelo.

— Ja vas ne razumem potpuno, mister Tejbor. — odvрати učtivo. — Ja nisam čovek zakona, kao što vi slutite. Ja pripadam onima koji uvek idu sopstvenim putem. To bi zaista trebalo da znate. Vi ste, naravno, čovek koji o svemu veoma mnogo zna. Ali uzмимо recimo da sam ja zaista jedan od predstavnika zakona. Šta bi onda bilo

drukčije? I tada biste sa mnom postigli svoju pravdu. Postigli stes ve što ste želeli da postignete. Šta biste još?

Četvrtasto Tejborovo lice poče da se trza. Na njemu se videlo da se još samo s mukom uzdržava.

— Da, ja sam sve postigao — odvratia tvrdo. — Sada sam za sva vremena kralj ove zemlje. Do kraja mog života, Šejn.

Pogleda Bila Džonsa i svoju kćer Saru. Onda ispruži ruku i pokaza ka njima.

— Njih dvoje će se venčati — nastavi — i onda će oba ranča postati jedan. I ovde će biti moja tvrđava, moj grad. Odavde ću upravljati celom zemljom.

Opet mu se vratila njegova stara divljina, žeđ za vlašću, ta šašava ideja koju nije mogao da pobedi.

— Pitao si me za zakon, Šejn! Zakon u ovoj zemlji sam ja. Ovo ovde je moje kraljevstvo i ja ga nikome neću prepustiti. Zviždim ja na sve što izvesni ljudi od zakona govore. Ja sam veliki Abraham Tejbor, gospodar ove zemlje. I kada mi Pit Doson padne u šaka, daću ga obesiti. Kunem se u to!

Pogledao je zapadnjaka odlučno. U očima mu je gorela vatra kakvu zapadnjak još nije video. Abraham Tejbor bio je namćorast, pošasaveo starac, koji je izgubio svaku meru.

I nehotice zapadnjak uzdahnu. Pomislio je kako je teško poštovati zakon i istovremeno ići sopstvenim putem.

— Vi ste jedna luda, Tejbor — reče. — Kako čovek može samo da bude tako zaslepljen!

Rančerovo lice se smrači. Na čelu su mu nabrekle žile.

— Luda? — prasnu on. — Vi ste me zaista nazvali ludom, Šejn? Ja dobro znam šta radim! Ja...

— Malo pre ste nešto sasvim drugo obačali — prekide ga zapadnjak mirno. — A sada ste ponovo pošasavili. Hoćete li ponovo ovom zemljom da upravljate silom?

— Da, hoću! — zareža Tejbor. — I niko me neće u tome sprečiti. Čak ni ti, Šejn, ti, prokleti...

Dalje nije dospeo.

Pucanj odjeknu kao udarac biča.

Veliki gazda se zgrči. Uhvati se obema rukama za grudi i lagano pade na kolena.

— U pakao s tobom, Tejbore — razleže se jedan glas dvorištem ranča. — Putuj u pakao, ti...

Bio je to glas Pita Dosona, kome takođe mržnja nije davala mira.

Nekoliko kucnjeva presekoše ga u reči.

Tamo, kraj kapije, na kojoj se iznenada pojavio, pao je pogođen kuglama Tejborovih ljudi.

Sara Tejbor se otrže od Bila. Lica ispunjenog užasom pade preko svog oca.

— Oče! — kriknu. — O, oče...

Zapadnjak takođe priđe velikom gazdi koji je umirao, ležeći na leđima. Sara je klečala takođe kraj oca, ali umirući je zurio samo u zapadnjaka.

— Ko si ti? — prošapta poslednjom snagom. — Reci mi istinu!

Zapadnjak se naže ka umirućem. Znao je da je rančer na kraju svoga puta.

On više nikome to nije mogao odati.

— Sedma brigada — promrmljao je. — Jeste li čuli za nju?

Abraham Tejbor kimnu glavom.

— Sada razumem sve — promuca. — Sada...

Više ništa nije mogao da kaže. Smrt je njegove poslednje reči izbirasala.

Zapadnjak se uspravi i okrene ponovo ka Virdžiniji Preston, koja je stajala kao skamenjena.

Tamo, na ivici dvorišta nekoliko ljudi je još stajalo oko Pita Dosona, iako ovaj više nije davao nikakve znake života.

Zapadnjak stade pred Virdžiniju.

— Ja ću te vratiti tvome ocu u Tombston, ledi. I ovaj put to neće biti nikakva otmica. Sve će biti po propisu, ledi.

Ona se osmehnu u grču i Šejn vide kako joj sve to bolno pada. Neće joj sigurno biti lako da se vrati u svoj stari život.

— Hoćeš li mi pomoći, Šejn? — upita. — Potreban si mi. Molim te...

Zapadnjak se počesa po glavi.

— Možeš se na mene osloniti, ledi — odvrati. — Ali neću se dati od tebe smekšati sve dok te ne isporučim ocu u Tombstonu. Put je još dug, ledi. I surov. To mi možeš verovati.

Duboka tišina vladala je užarenim dvorištem ranča.

Sara je klečala kraj mrtvog oca.

Bil Džons priđe Šejnu i Virdžiniji.

— Moram mnogo da ti se zahvalim, Šejn — reče.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Nije vredno reći, Bile. Nadam se da ćeš se od sada vladati propisno, amigo.

— To ti se kunem, Šejn. Ali još jedno pitanje. Jesi li ti zaista jedan od zvezdonosaca?

Zapadnjak zavrte glavom.

— Ne — odvrati. — Ja nisam ni šerif ni maršal. Ja sam čovek koji ide svojim putem, Bile.

I to je bila istina. On zaista nije nosio zvezdu i nije imao nikakvu legitimaciju predstavnika zakona. On je radio za zakon kada su zakonu bili potrebni takvi izuzetni ljudi kao što je on

★★★ ŠEJN ★★★

Sunce je pržilo.

A pred Šejnom je ležao još dug put do Tombstona.

U ovim minutima on još nije mogao ni da sluti kakav će biti taj put. Znao je da neće biti posut ružama, ali... kad je uopšte bio.

Osetio je osmejak Virdžinije Preston i uzvratio joj ga...

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 16

DŽEK SLEJD

brod robinja

... Šejn nije verovao svojim očima kada je usao u prostor za brodski tovar. Skoro pedeset žena nalazilo se zatvoreno u toj prostoriji! Sve su bile plave i lepe... Na ušću reke čekao je gusarski jedrenjak, a zatim dug put u Meksiko... put u neizvesnost...

izlazi 16. septembra 1980.

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, V. MIŠIĆA 1